

या अंकात

- पान ०२ दिव्यांगांची जबाबदारी तुमची आमची सर्वांची
- पान ०४ कबुतर हटाव अभियान - प्रो. मोहन भिडे
- पान ०६ कथक नृत्यप्रवास - डॉ. टिना तांबे
- पान ०८ बुलबुल कॅन सिंग - चित्ता वाघ

चतुरस्त्र...
मधुवन्ती सप्रे
...पान

पार्लेकरांचा 'कोरोना'शी संयमपूर्ण लढा

मार्चच्या मध्यापासून जागतिक आरोग्याला आव्हान देणाऱ्या 'कोरोना' विषाणूमुळे अचानकपणे 'न भूतो न भविष्यति; असे जनजीवन विस्कळीत झाले आहे. जीवनावश्यक वस्तूंची दुकाने तेवढीच उघडी आहेत. रस्ते, मार्केट, उद्याने, मैदाने अशा सार्वजनिक ठिकाणांवर भीषण शांतता पसरलेली दिसत आहे. या बाबतीत पार्ला पोलीस स्टेशनचे उपनिरीक्षक राजेंद्र काणे व पोलीस स्टेशनमधील त्यांचे इतर सहकारी अक्षरशः जीवाचे रान करून पार्लेकरांना या साथीच्या रोगापासून दूर ठेवण्याचा आटोकाट प्रयत्न करीत आहेत.

आवर्जून सांगितले की "'लॉकडाऊन' च्या परिस्थितीत काही मोजके अपवाद वगळता पार्लेकर नागरिक या कठीण प्रसंगी प्रशासनाला उत्तम सहकार्य करत आहेत. पार्ला परिसरात इतर उपनगरांच्या तुलनेत रहिवाशांची गर्दी कमी असली तरीही मार्केटमध्ये अंधेरी, जुहू, सांताक्रूझ या भागांतून अनेकजण खरेदीसाठी येत असतात. ह्या गर्दीवर आळा घालण्यासाठी पार्ल्यात येणाऱ्या सर्व रस्त्यांवर नाकाबंदी केली गेली आहे. रहिवाशांच्या गैरसोयीमधला मुख्य प्रश्न असतो तो ज्येष्ठांचा. परंतु या आणीबाणीच्या काळात सहनिवासामधील रहिवासी

आणि ज्येष्ठांची सेवा करणारे मदतनीस यांची मोलाची मदत होत आहे. अनेक समाजसेवी संस्थांचे कार्यकर्ते पोलिसांना मदत करण्यास तत्परता दाखवत आहेत".

नेहरू रोडवरील महापालिकेच्या दवाखान्यातील डॉक्टरांच्या माहितीनुसार covid 19 तपासणीसाठी मुंबईतील कस्तुरबा हॉस्पिटल आणि आता केईएम रुग्णालय हीच महानगरपालिकेची मोफत व मुख्य तपासणी केंद्रे आहेत. इतर तपासणी केंद्रातून सॅम्पल आणून तेथेच तपासले जाते. इतर खाजगी तपासणी केंद्रांचे दर साधारण 4500 हजारापर्यंत आहेत.

महत्वाचे हेल्पलाईन नंबर
पोलीस स्टेशन - १०३
रुग्णवाहिका - 9920105475/9821182100
मेट्रोपोलीस तपासणी केंद्र - 8422801801
एसआरएल तपासणी केंद्र- 1800222000
प्र. क्र. ८५ नगरसेविका ज्योती अळवणी- 9819203553
प्र. क्र. ८४ नगरसेवक अभिजित सामंत - 9821872100
(यासंबंधीचा विस्तृत लेख पान क्र. ३ वर...)

'आम्ही उद्योगिनी प्रतिष्ठान' २०१९ 'उद्योग लक्ष्मी' पुरस्कार प्राप्त

एकदा घेऊनच बघा...

◆ आमही विविध प्रकारची व्हेज व नॉन - व्हेज सॅलेडस व स्प ऑर्डर प्रमाणे घरपोच करतो.

◆ स्वच्छ धुतलेल्या भाज्यांचा वापर.

◆ मैदा, कॉनफ्लोर, साखर आणि प्रिझर्व्हेटिव्ह विरहीत पदार्थ.

Please contact
Deepa Bhatte : 9821208384 / 9224458989

साठे यांचे

॥ श्री व्याडेश्वर प्रसन्न ॥

विजय स्टोअर्स

सहजीवन, ४ श्रद्धानंद रोड, विलेपार्ले (पूर्व), मुंबई - ४०० ०५७. फोन : २६९४६६४९, २६९८८५२९

नमस्कार
सर्व प्रथम सगळ्यांना हिंदू नववर्षाच्या हार्दिक शुभेच्छा...
सध्या कोरोना व्हायरसने जगभरात धुमाकूळ घातला आहे. आपल्या मुंबईतही काही रुग्ण सापडले आहेत.
सुरवातीचा काही काळ हा सर्वांसाठी संभ्रमाचा होता तो तसा आमच्यासाठीही होता. म्हणून त्या काळात सर्वांच्या काळजी पोटी आम्ही विजय स्टोअर बंद ठेवलं होतं. पण आता....
मा. पंतप्रधान व मा. मुख्यमंत्र्यांनी या प्रसंगी ह्या काळात कोणत्या जीवनावश्यक गोष्टी चालू रहातील ह्याची स्वच्छता दिली आहे...
म्हणून आम्ही विजय स्टोअर दिनांक २६/०३/२०२० पासून रोज सकाळी ९ ते ११ चालू करत आहोत.
मा. पंतप्रधान व मा. मुख्यमंत्र्यांनी आपल्याला या कठीण प्रसंगी सोशल डिस्टन्सिंग द्वारे कशी काळजी घ्यावी हे सांगितले आहे..... ती सर्व काळजी आम्ही आपल्या काळजीपोटी घेणार आहोत..... याला आपण सहकार्य कराल याची खात्री आहे.
१) गर्दी करू नका
२) सामानाची यादी तयार करून घेऊन या.... म्हणजे वेळ जाणार नाही
३) कृपया सुट्टे पैसे घेऊन या
४) नियमांचे काटेकोर पालन करा सोशल डिस्टन्सिंग ठेवा

स्वतः ची काळजी घ्या आणि इतरांनाही सहकार्य करा.

आमची शाखा कुठेही नाही

लहान मुले/मुली आणि बाळांसाठी : बारसे, उष्टावण, जावळ, वाढदिवस, मुंज

वास्तु विशेष

वास्तुशांती
नविन घर किंवा Office घेतल्यावर केला जाणारा प्रथम व अतिशय शुभ विधी म्हणजे वास्तुशांती! घरात किंवा Office मध्ये काही मोठा रचनाबदल केल्यानंतरही वास्तुशांती केली जाते. तसेच दर १२ वर्षांनी वास्तुशांती पुन्हा करता येते. वास्तुशांतीमुळे वास्तुशुद्धी होऊन घर अतिशय सुखी व समाधानी होते असे तज्ञांचे मत आहे.

गृहप्रवेश
काही अपरिहार्य कारणामुळे जर वास्तुशांती विधी करून घेणे शक्य नसल्यास गृहप्रवेश विधी केला जातो. गृहप्रवेश विधी करून नंतर नविन घरात रहायला सुरुवात केली जाते आणि नंतर योग्य मुहूर्तावर वास्तुशांती केली जाते.

उदकशांती
वास्तुशुद्धीसाठी अतिशय महत्वाचा मानला गेलेला विधी म्हणजेच उदकशांती. उदकशांती ही ब्रह्मदेवाची उपासना आहे. घरातील कुटुंबाचे आरोग्य, शिक्षण तसेच व्यवसायात उत्तम यश प्राप्त करून घेण्यासाठी घरात व व्यवसायातील उत्तम प्रगतीसाठी Offices मध्ये उदकशांती करून घ्यावी असे तज्ञांचे मत आहे. तसेच घरातील प्रिय व्यक्तीच्या दुःखद निधनानंतर आणि नारायणबली/नागबली, त्रिपींडी श्राद्ध असे विधी केल्यानंतरही उदकशांती केली जाते.

इतर पूजा आणि शांती : सत्यनारायण, उदकशांती, वास्तुशांती, सहस्रावर्तन, लघुरुद्र

Think of a Dharmic Vidhi, Think of oPandit!
संपूर्ण सामग्रीसहित

श्राद्ध विधी : हिरण्य श्राद्ध, सर्पिंडक श्राद्ध, अंत्येष्टि विधी

वधू आणि वर यांसाठी : लग्न, साखरपुडा ज्येष्ठ नागरिकांसाठी : सातीशांत, पंच्याहत्तरी, ऐंशी वर्षाची शांती

घरात जेव्हा एका लहान बाळाचा जन्म होतो तेव्हा कुटुंबात आनंदाला उधाण येतं. आपली नवीन पिढी, आपल्या रक्तामांसाचं, प्रेमाचं प्रतीक घरात बागडताना पाहण्याची हौस कुणाला नसते? पण कधीकधी नियती स्वतःचे खेळ खेळते. जन्मलेल्या गोंडस बाळात कधी शारीरिक, मानसिक कमतरता आढळून येते. अशा वेळी या बाळाच्या पालकांची मानसिक अवस्था फारच कठीण होते. आनंदाची जागा काळजी आणि व्याकुळता घेते. अशावेळी त्यांना पहिला भक्कम आधार लागतो तो त्यांच्या स्वतःच्या पालकांचा. कुटुंबातील इतर सदस्यांचा आणि मुख्यत्वे डॉक्टरांचा!

मुलांमधील शारीरिक कमतरता जर जन्मजात असतील तर सहसा त्या ताबडतोब लक्षात येतात. मात्र मानसिक कमतरता असेल, जसे की ऑटिझम, डाऊन सिंड्रोम, मेटल रिटार्डेशन इत्यादी. अशा मुलांच्या वाढीच्या काळात त्यांची होणारी पीछेहाट पालकांच्या आणि डॉक्टरांच्या लक्षात यायला लागेपर्यंत थोडा अधिक वेळ लागू शकतो. काहीवेळा बाळंतपणात येणाऱ्या वेगवेगळ्या समस्या, अचूक वैद्यकीय परीक्षण न झाल्याने अथवा जन्मानंतर बाळाला कावीळ किंवा मॅनेन्जायटिस असे विकार जडल्यास त्यातून होणाऱ्या शरीर व मेंदूवरील आघातामुळेही अशा समस्यांना तोंड द्यावे लागते.

अशा प्रसंगी आपल्या समाजात अजूनही अनेकदा ह्या गोष्टीसाठी आईला दोषी ठरवले जाते. आधीच भांबावून गेलेली आई यामुळे अधिकच कोशात जाते. ज्यावेळी आईवडलांनी एकजुटीने एकमेकाला आधार देत बाळाच्या पुढच्या वैद्यकीय गरजांचा विचार करणे आवश्यक असते. तो वेळ एकमेकांवरील दोषारोपात वाया जातो. आपल्यालाच असे मूल का झाले? याचे भविष्य काय? याचे आणि आमचे कसे होणार? या विचारांच्या दरीत आई-वडील गोते खातात. अनेकदा नातेवाईक व आजूबाजूचा समाज, त्यांच्या अंधश्रद्धा आणि प्रतिष्ठेच्या कल्पना यांचाही हातभार लागतो. यातही आई शेवटी हे कसेही असले तरी माझे मूल आहे, मी त्याला वाढवीन, नीट सांभाळ करेन या धैर्याने व मायेने उभी राहते. पण वडलांनी असा सकारात्मक विचार करण्याची व अमलात आणण्याची टक्केवारी आजही समाजात तुलनेने कमीच आहे. मूल कितीही मोठे झाले तरी आई शेवटपर्यंत त्याची अक्षरशः सर्व शुश्रूषा करते. पण वडील मात्र यात अलिप्त राहतात. हे खूप दुर्दैवी आहे. अशी धारणा जेव्हा घरच्यांची असते तेव्हा समाजाकडूनही दिव्यांग मुलांना अन्वेषणाची किंवा अलिप्तपणाची वृत्ती व कृती जास्त प्रमाणात होते. जेव्हा आई-वडील सकारात्मकतेने त्याकडे बघतात, कुटुंब आधाराला असते, दिव्यांग मुलही सहजतेने ते समाजापुढे आणतात तेव्हा मुलाच्या सुधारणेला त्याचा सर्वात जास्त हातभार लागतो. कारण त्यामुळे मुलांना सकारात्मक ऊर्जा मिळते तसेच पालकांना त्यांच्या शारीरिक-मानसिक वाढीकडे लक्ष पुरवण्यासाठी, कमतरतेवर मात करण्यासाठी सर्वार्थाने प्रयत्न करण्यास उमेद येते.

आज शारीरिकदृष्ट्या दिव्यांग असणाऱ्या मुलांसाठी अनेकविध वैद्यकीय व शासकीय सुविधा उपलब्ध आहेत. कर्णबधिर, अंध अथवा पॅरेलाईज्ड मुलांसाठी श्रवणयंत्र, बोलके मोबाईल व संगणक, ब्रेल पुस्तके, व्हीलचेअर आदी सुविधा आहेत. शाळेकडून स्पीच थेरेपी, योगा, फिजिओथेरेपी आदी सुविधा उपलब्ध करून मिळतात. याला शासनाचाही आर्थिक पाठिंबा असतो. तसेच पेन्शन, स्वयंरोजगार, आरक्षण आदी

दिव्यांगांची जबाबदारी तुमची आमची सर्वांची

योजना असतात. तसेच अनेक दानशूर व्यक्ती या संस्थांच्यामार्फत अथवा अन्य मार्गाने या दिव्यांगांच्या व पालकांच्या मदतीला उभ्या राहतात. ही मुले शिक्षण घेऊन आर्थिक दृष्टीने स्वतःच्या पायावर उभी राहू शकतात. प्रवास करू शकतात. त्यांची लग्नही होतात. शारिक कमतरतेवर मात करणे कठीण, खडतर असते पण अशक्य नसते. त्यांचा मेंदू तल्लख असतो. बऱ्या वाईटाची समज त्यांना असते.

मात्र मानसिक अथवा बौद्धिक कमतरता असेल तर त्यासाठी पालकांना वेगळा विचार करावा लागतो. यात ऑटिझम (त्याचेही वेगवेगळे प्रकार आहेत), सेलेबल पाल्सी, मतिमंदत्व, गतिमंदत्व आदी प्रकार येतात. याची मुख्य कारणे जनुकीय आहेत. एखादं जनुक कमी किंवा जास्त झाल्याने मुलांमध्ये कमतरता तयार होतात. आज या जनुकीय टेस्टही उपलब्ध आहेत. त्यातून मुलात किती प्रमाणात सुधारणा होऊ शकते याचा पालकांना व डॉक्टरांना अंदाज घेऊन त्याप्रमाणे योग्य

पावले उचलणे शक्य होते. यात समस्येची तीव्रता पाहून सामान्य, मध्यम व गंभीर असे तीन प्रकार केले जातात. सामान्य व मध्यम श्रेणीतील मुलांवर मेहनत घेतली, योग्य औषधोपचार, सकस आहार, शारीरिक व्यायाम व स्पीच थेरेपी आणि मुख्यत्वे अगदी चार-सहा महिने वयापासून फिजिओथेरेपी यांच्या सहाय्याने बदल घडवून आणणे शक्य आहे. यासाठी पालकांनी सतत सतर्क राहून मुलांच्या गरजा समजून घेणे, त्याचे दिव्यांगत्व हा आपल्या प्रतिष्ठेचा प्रश्न न करता त्याला योग्य शाळेत घालणे, तसेच शाळेत शिकवत असलेल्या शिक्षण व व्यायामाच्या कृती घरी पुन्हा करून घेत राहणे गरजेचे आहे. कोणत्याही मुलाचे मन जपणे हे नेहमीच गरजेचे असते. पण त्याचबरोबर मूल दिव्यांग आहे म्हणून त्याचे सर्व हट्ट पुरवणे अथवा पूर्ण दुर्लक्ष करणे हे दोन्ही घातकच ठरते. सामान्य मुलांप्रमाणेच अशा मुलांनाही प्रेमाच्या वेळी प्रेम व शिस्तीच्या वेळी शिस्त लावणे जरूरी असते.

यातील गंभीर स्तरावरच्या मुलांच्यात मात्र फार सुधारणा होणे कठीण असते. या मुलांमध्ये जास्त प्रमाणात शारीरिक व मानसिक कमतरता असल्याने उभे राहणे, चालणे, अथवा बसणेही अनेकदा शक्य नसते. त्यांची जास्त प्रमाणात काळजी घ्यावी लागते.

मूल हायपर किंवा आक्रमक होत असेल किंवा शारीरिक स्वच्छतेच्या बाबतीत असमर्थ असेल तर इतर लोक त्याच्या जवळ जायला टाळतात. अशा वेळी आई-वडील अक्षरशः ह्या मुलातच बंदिस्त होऊन जातात. त्यांना वेगळे आयुष्यच राहत नाही. अनेकजण दुसरे मूल होऊ देण्याचा विचारही करत नाहीत. तसेच त्याचे त्रास बघताना, त्याच्यासाठी कष्टताना एवढे हतबल होतात की त्याच्या भविष्याच्या काळजीने त्यांचा व मुलाचा वर्तमानकाळ आणि आयुष्यातील आनंद विसरून जातात. इथे मात्र समाज, डॉक्टर, व कार्यकर्ते, समुपदेशनकर्ते यांनी अशा आई-वडिलांचे मानसिक बळ टिकवण्यासाठी उभे राहण्याची फार गरज असते. कारण त्यांना संयम आणि धैर्य वर्षानुवर्षे टिकवून ठेवावे लागते. यावेळी छोट्या-छोट्या मदतीचे हातही खूप महत्त्वाचे ठरतात. रिक्षा-टॅक्सी मिळवून देणे, डॉक्टरांकडे लाईनीत त्यांना प्राधान्य देणे, औषधे व इतर वस्तू आणून देणे अशा लहानसहान मदतीही महत्त्वाच्या ठरतात.

मूल लहान असेपर्यंत त्याची शुश्रूषा घरच्या घरी करणे शक्य होते. त्याला फिजिओथेरेपीसाठी नेणे, डॉक्टरांकडे नेणे यासाठीची यातायात तुलनेने सोपी असते. पण मूल वयाने वाढल्यावर त्याची उचला उचली करणे पालकांच्या साठी वाढलेल्या वयानुसार अशक्य होऊन जाते. त्याचबरोबर पालकांना या मुलांचे आपल्या मार्गे कसे होणार ही समस्या जास्त प्रमाणात भेडसावू लागते. जी मुलं अगदी अंधरुणाला खिळलेली नाहीत. स्वतःपुरते स्वावलंबी आहेत तरी त्यांची व्यावहारिक समज सामान्यांपेक्षा कमीच असते. अशावेळी माझ्या मार्गे इतर लोक त्याला फसवतील, गैरफायदा घेतील याची भीती पालकांना असतेच. आणि मग शोधाशोध सुरू होते वसतिगृहांची. आज अशा मुलांना सांभाळणाऱ्या काही संस्था अस्तित्वात आहेत, त्या मुलांच्या अंतापर्यंत त्याला सांभाळतात. कधी आई-वडिलांना थोड्या दिवसांसाठी मुलाला ठेवण्याची गरज असेल तर अशी वसतीगृहे डोंबिवली, बदलापूर, मालवण, विरार आदी जागी उपलब्ध आहेत. त्यांची अधिकृत माहिती टिळक मंदिराच्या ऑफिसमध्ये

नोंदवलेली आहे. तेथून मिळू शकते. आज अशा मुलांसाठी शासनाने दत्तक योजनाही बनवली आहे. या मुलांबाबत ममत्व असणाऱ्या आप्त, मित्र, नातेवाईक यातील कोणी यांचा पालकांच्या मार्गे सांभाळ करण्यास तयार असेल तर त्यांना दत्तक पालकत्वाची ही सोय केलेली आहे. जिल्हाधिकारी कार्यालयात जिल्हाधिकाऱ्यांच्या संमतीने अशी सोय करता येते. मात्र आई-वडीलांनी स्वतःच्या हयातीतच ही कागदपत्रे पूर्ण केली तर पुढे मुलांसाठी ते फार सोयीचे होते.

“घरकुल” या वसतिगृहाच्या श्री. बर्वे यांच्याशी बातचीत केली असता ते म्हणाले की “वसतिगृहाची सोय करणाऱ्या संस्था या शाळांच्या तुलनेत दोन तीन टक्के आहेत. आपले मूल लहान असतानाच खरं तर हा प्रश्न आपल्याला कळलेला असतो. अशावेळी आपल्या सारख्या जागरूक व सेवाभावी उपनगरात असलेल्या शाळा आनंदी, कलबाग, आशियाना इ. स्पेशल शाळांमधील पालकांनी एकत्र येऊन नवीन वसतिगृहाची उभारणी करण्याचा प्रयत्न करावा. या संस्थांचे पदाधिकारी, पाल्यातील दानशूर व्यक्ती व सेवाभावी कार्यकर्ते एकत्र आले तर हे सहज शक्य आहे. चॅरिटेबल ट्रस्ट बनवून असे वसतिगृह बांधले तर आजच्या मुलांची उद्याची सोय व इतरही अनेकांची गरज भागू शकेल. यासाठी सर्वतोपरी मार्गदर्शनाची माझी तयारी आहे.”

आजही अनेक पालक माझ्या आधीच माझ्या बाळाने या जगाचा निरोप घ्यावा अशी मनोभावे देवाकडे करूणा भाकत असतात. आपल्याच पाल्यातली सधन, प्रतिष्ठित कुटुंबात निराशेपोटी आत्मघात होण्याची घटना ताजीच आहे. जर आर्थिकदृष्ट्या सक्षम, उच्च सुशिक्षित कुटुंबात ही घटना घडत असेल तर निम्न आर्थिक स्तरात अशा मुलांना सांभाळणे किती अवघड आहे? आर्थिक चणचण, जागेची कमतरता, कुटुंबाच्या दृष्टीने कमाईतील मोठा हिस्सा अशा मुलांवर खर्च होणे, आणि घरातील एक माणूस काम न करता अडकून पडणे या त्यांच्यासाठी फार मोठ्या समस्या ठरतात. अशा या समाजाच्या घटकासाठी सेवाभावी पालेकरांकडून नक्कीच काहीतरी घडण्याची अपेक्षा केली जात आहे. अन्यथा अशाच आत्मघातकी घटना घडण्याची किंवा नाईलाजाने अशा जीवांशी खेळ होण्याची भीती आहे. एखादी घटना घडल्यावर क्षणभर हळहळण्यापेक्षा या दुर्दैवी घटना टाळण्यासाठी आपण सर्व एकत्र येऊन एक पाऊल पुढे टाकायचे का?

- संगीता बेहेरे
९८६७७५८३९०

मन्नीगट

परदेशात जाऊन जांबकरून किंवा व्यवसाय करून श्रीमंत झालेले भारतीय खूप आहेत. पण त्यामध्ये मराठी माणसे फारच कमी आहेत. पंजाबी (सर्वात जास्त), गुजराथी - मारवाडी, तामिळ - केरळीयन आहेत. त्यांना जमत, तर मराठी माणसांना का जमू नये? त्यांनीही जावे, भरपूर पैसे मिळवावेत, चांगल्या लाईफस्टाईल मध्ये राहावे असे आम्हाला मनापासून वाटते! ही एक चांगली संधी आहे. त्याचा लाभ घ्यावा 'माहीतच नाही' असे होऊ नये म्हणून आमचा हा प्रयत्न आहे. त्याचा सर्वांनी प्रसार व प्रचार करावा हि विनंती.

परदेशात जांबसाठी सुवर्ण संधी !!!

कॅनडा - ऑस्ट्रेलिया

या देशात P. R. (परमनंट रेसि. व्हिसा) व जांब उपलब्ध !
कोणत्याही फिल्डमध्ये !! आणि तेही भारतात राहून !!!

पगार दरमहा ₹ २ ते ३ लाख !!!!

P. R व्हिसाचे अनेक फायदे सोईसुविधा आहेत, जे इतर व्हिसा मध्ये नाहीत. त्यांचे निकष-नियम वेगवेगळे आहेत. त्यांची कार्यपद्धती वेगवेगळी आहे.

शिक्षण : १०वी + ५ वर्षे डीग्री किंवा डिप्लोमा, वय : ४० वर्षांपर्यंत , अनुभव : १८ महिने कमीतकमी

आम्ही सर्व आवश्यक प्रोसिजरसाठी मार्गदर्शन व मदत करतो ! २०१० पासून....

- पासपोर्ट • इव्हल्युअेशन • व्हिसा (P.R.) • IELTS
- युनिव्हर्सिटी • पोलीस • मेडीकल • प्रुफ ऑफ फंड

• परदेशात विमानतळावर उतरून घेण्याची, रहाण्याची व्यवस्था आणि इतर बरेच काही.....

या संबधीची सर्व माहिती प्रत्यक्ष भेटूनच घ्या ! विनामुल्य आहे !!

संपर्क : 9820082937 - 9920368238

प्रतिनीधी नेमणे आहेत - योग्य मानधन मिळेल !

संपादकीय

आजमितीला कोरोना विषाणूमुळे संपूर्ण जगात हाहाकार उडाला आहे. चीनच्या वूहान प्रांतात उद्भवलेल्या व तिथून सर्व जगात पसरलेल्या ह्या विषाणूने आजपर्यंत अक्षरशः लाखो लोकांना संक्रमित केले असून मृत्युमुखी पडलेल्यांची संख्या कित्येक हजारात आहे. सर्व देश आपापल्या परीने ह्या विषाणूशी झुंज देत आहेत पण आजार आटोक्यात येण्याची अजूनपर्यंत तरी चिन्हे दिसत नाहीयेत.

गेल्या काही आठवड्यांपासून ह्या विषाणू भारतातही, मुख्यतः इतर देशांतून येणाऱ्या प्रवाश्यांमार्फत, पसरत आहे. अजून तरी सामान्य लोकांमध्ये ह्या विषाणू पसरला नसला तरी ते होऊ नये म्हणून आपल्या देशात सुद्धा २५ मार्च पासून 'लॉकडाऊन' सुरु आहे. काही अपवादात्मक प्रसंग आणि परिस्थिती वगळता ह्याला नागरिकांचे उत्तम सहकार्य मिळत आहे.

आपल्या पार्ल्यात सुद्धा 'लॉकडाऊन' यशस्वी होत आहे. नागरिक, सहनिवास प्रशासनाशी उत्तम सहकार्य करत आहेत. किराणा मालाची व केमिस्टची दुकाने सोडून बाकी सर्व आस्थापने बंद आहेत. 'लॉकडाऊन' संदर्भात लोकांना मदत करण्यासाठी पार्ले पोलीस स्टेशनचे अधिकारी नेहमीच तत्पर असतात. त्याचबरोबर डॉक्टर्स व वैद्यकीय व्यवसायातील इतर कर्मचारी, पार्ल्याचे लोकप्रतिनिधी व कार्यकर्ते, केईस्ट वॉर्डातील अधिकारी व कर्मचारी, अनेक सेवाभावी संस्थांचे कार्यकर्ते, हे सर्वच जण आपला जीव धोक्यात घालून ह्या असाधारण परिस्थितीत नागरिकांचे जीवन सुसह्य करण्याचा आटोकाट प्रयत्न करत आहेत. ह्या सर्वांचे आपण कितीही आभार मानले तर ते कमीच आहेत. 'आम्ही पार्लेकर' देखील वेळोवेळी ह्या संबंधीच्या बातम्या, सूचना फेसबुक, व्हाट्सअप व युट्युब च्या माध्यमातून लोकांपर्यंत पोहोचवत आहे.

सध्यातरी आपण सर्व २१ दिवसांचा 'लॉकडाऊन' पाळत आहोत व ह्या दरम्यान हा आजार काबूत येईल असे वाटत आहे. पण काही कारणांनी जर 'लॉकडाऊन' प्रलंबित करावा लागला तरी नागरिकांनी संयम न सोडता प्रशासनास सहकार्य करावे असे आवाहन ह्या निमित्ताने आम्हाला करावेसे वाटते. त्याच बरोबर 'लॉकडाऊन' संपला तरी काही काळ तरी आपल्याला अनेक बंधने पाळावी लागणार आहेत ह्याचे भान सर्वांनी ठेवलेले बरे !

अशा कठिण परिस्थितीत साहिरच्या एका जुन्या गाण्याच्या ह्या ओळी आपल्याला नक्कीच आधार देतील !

रात जितनीही संगीन होगी, सुबह उतनीही रंगीन होगी

रातभरका है मेहेमा अंधेरा, इसके रोके रुका है सेवरा !!

(उर्वरित लेख पान क्र. 1 वरून...)

या व्यतिरिक्त बीएमसीच्या पार्ले वेस्ट येथील कूपर हॉस्पिटल आणि जोगेश्वरी येथील ट्रॉमा सेंटर, अंधेरी वेस्ट येथील कोकिलाबेन हॉस्पिटल येथेही संप्ल जमा केली जात आहेत.

पार्ल्यातील 'गावडे', 'फोर केअर', 'जीवन विकास केंद्र' यांसारखी हॉस्पिटल्स रुग्णांसाठी 24 तास उघडी ठेवलेली आहेत. परंतु सरकारी नियमानुसार 'कोरोना' रुग्णाला मात्र मुंबईच्या कस्तुरबा हॉस्पिटलमध्येच उपचारासाठी जाणे क्रमप्राप्त आहे. एखाद्या व्यक्तीत 'कोरोना'च्या ठळक लक्षणांपैकी सर्दी, कोरडा खोकला, ताप आणि श्वसनास त्रास अशा प्रकारची लक्षणे आढळल्यास 'कोरोना' तपासणीची व्यवस्था एसआरएल, मेट्रोपॉलीस व सबर्बन डायग्नोस्टिकच्या काही शाखांमध्ये केली गेली आहे.

या आजाराला सर्वच स्तरावर प्राधान्य मिळाले असले तरी इतर रुग्णांची देखील काळजी घेतली जात आहे. डॉक्टर इतर आजारांच्या रुग्णांशी फोनवरून संपर्कात असून रुग्णाच्या अवस्थेनुसार औषध आणि तातडीच्या प्रसंगी रुग्णालयात दाखल करण्यासाठी सर्वतोपरी मदत करीत आहेत. जेणेकरून एकाच वेळी दवाखान्यात होणारी लोकांची गर्दी टाळली जावी. काही डॉक्टरांच्या म्हणण्यानुसार दवाखाने उघडे ठेवण्याची इच्छा असूनही महानगरपालिकेने डॉक्टरांसाठी असलेले सेप्टी किट, मास्क याचा पुरवठा न

केल्यामुळे त्यांना हे शक्य होत नाहीये.

पार्ले परिसरातील बहुतांशी औषधांची दुकाने पूर्वीच्या वेळेनुसार उघडी असून काही दुकानदार तर घरपोच सेवादेखील उपलब्ध करून देत आहेत.

एकमेकांशी कमीत कमी संपर्क येण्याच्या दृष्टीने खरा प्रश्न आहे तो आंबेवाडी, शास्त्रीनगर, आंबेडकरनगर यांसारख्या हायवे पलीकडील दाट वस्त्यांचा. पार्ल्यातील जवळपास सर्व घरांमध्ये काम करणारे मदतनीस याच भागातले. तिथेही पोलीसांचे लक्ष असून काटेकोरपणे गस्त सुरु आहे. पार्ल्याचे लोकप्रतिनिधी सर्व स्तरातील पार्लेकरांची सर्वतोपरी मदत करण्यास कुठेही मागे राहिलेले नाहीत. त्यांच्या पुढाकाराने फळे, भाजीपाला खरेदीसाठी एकाच ठिकाणी होणारी संभाव्य गर्दी टाळण्याच्या दृष्टीने पार्ल्यात विविध मोक्याच्या ठिकाणी तात्पुरती भाजी विक्री केंद्रे उघडली आहेत.

या व्यतिरिक्त महानगरपालिकेचे कर्मचारी प्रत्येक सहनिवासांमध्ये जाऊन 'कोरोना'संबंधी काळजी कशी घ्यावी, ह्याविषयीची माहिती पत्रके वाटत आहेत.

गेल्या काही दिवसांपासून पार्ल्यातील रस्ते, इमारतीचे निर्जंतुकीकरण लोकप्रतिनिधींच्या पुढाकाराने केले जात आहे. आपल्या परीने आपण शासनाला सहकार्य करूया आणि या 'कोरोना'रूपी राक्षसाला लवकरात लवकर हाकलवून देऊया.

विलेपार्ले पोलीस स्टेशनचे उपनिरीक्षक (गुन्हे) - राजेंद्र काणे यांनी संचारबंदीच्या कालावधीत

पाळायच्या नियमांविषयी पार्लेकरांना दिलेल्या सूचना -

- एप्रिलच्या 14 तारखेपर्यंत संपूर्ण देशात 'संचारबंदी' आदेश लागू करण्यात आलेला आहे. त्यामुळे कुणीही विनाकारण घराच्या बाहेर पडणार नाही.
- या आदेशाच उल्लंघन केल्यास त्यांच्यावर कायदेशीर कारवाई करण्यात येईल.
- विनाकारण घराबाहेर पडणाऱ्या लोकांवर त्या सोसायटीतील रहिवाशांनी अंकुश ठेवायचा आहे. कारण अशा व्यक्ती त्या सोसायटीसाठी 'कोरोना' विषाणूचा प्रादुर्भाव घेऊन येण्याची शक्यता आहे.
- जीवनावश्यक वस्तूंच्या खरेदीसाठी घरातील एका व्यक्तीनेच घराबाहेर पडावे किंवा इमारतीतील एकानेच इतर रहिवाशांचे सामान आणावे, ज्या योगे इमारतीतील कमीत कमी जण बाहेरील व्यक्तीच्या संपर्कात येतील व 'कोरोना'चा प्रादुर्भाव रोखण्यास मदत होईल.

वॉर्ड 85 मधील 53 बूथ मध्ये खालील उपक्रम राबवण्यात आले :

- कोरोना विषाणूच्या प्रादुर्भाव सुरु होताच स्वच्छता अभियान घेण्यात आले.
- पार्ले पोलीस ठाण्याच्या कर्मचाऱ्यांसाठी 200 sanitiser च्या बाटल्या देण्यात आल्या.
- काही झोपडपट्टी वस्त्यांमध्ये कार्यकर्त्यांच्या पुढाकाराने समनव्य समिती बनवण्यात आल्या.
- विलेपार्ले येथे अनेक घरातील पुढची पिढी विदेशात असल्याने केवळ जेष्ठ नागरिक रहातात, त्यांच्या दिनचर्येत खाजगी नर्सेस (आया) यांचा मोठा वाटा असतो. त्यासाठी उपायुक्त स्तरावर पाठपुरावा करून सदर परवानगी मिळवली.
- अशा घरांमध्ये स्वयंपाक करणाऱ्यांसाठी येण्याची परवानगी मिळणे अशक्य असल्यामुळे जेवणाच्या डब्यांची सोय करण्यात आली.
- Decentralised Market अभियानांतर्गत श्रद्धानंद मार्ग, डहाणूकर मार्ग, फुले रस्ता, प्रार्थना समाज रस्ता आशा एकूण 4 ठिकाणी भाजी उपलब्ध होत आहे. तर अजून काही ठिकाणी ही सुविधा उपलब्ध होणार आहे.
- सदर अभियान 85 या वॉर्ड मध्ये मागील 5 वर्षे भाजी उपलब्ध होत आहे.
- अग्निशमन दलामार्फत नेहरू रोड या मुख्य रस्त्यावर निर्जंतुकीकरण करण्यात आले.
- परिसर निर्जंतुकीकरण अभियान अंतर्गत 7 ग्रुप मार्फत प्रत्येक इमारत/घरावर स्प्रे करण्याचे काम सुरु आहे.

- पराग अळवणी, आमदार
- ज्योती अळवणी, नगरसेविका

आम्ही पार्लेकर

संपादक
ज्ञानेश चांदेकर

निर्मिती प्रमुख
अनिता चांदेकर

सहाय्यक संपादिका
भाग्यश्री महाजन
editorial@parlekar.com

सजावट व मांडणी
शशांक शिवगण

व्यंगचित्रे
श्रीनिवास प्रभुदेसाई

रेखाटने
अथर्व वणकुद्रे

जाहिरात व्यवस्थापन
चंदना पाटील-सोलंकी

वितरण
जस्वीन पांजरी, प्रथमेश गुरव

www.facebook.com/AamhiParlekar http://aamhiparlekarblog.wordpress.com

कार्यालय : १, अल्फा, महात्मा गांधी रोड, विलेपार्ले (पूर्व), मुंबई ४०००५७

फोन : २६१२२४७५ / २६१९२३७६ / ई - मेल : info@parlekar.com वेबसाईट: www.parlekar.com

श्रीयुत पार्लेकर

- श्रीनिवास प्रभुदेसाई

आपण घरात बसायचे आणि हे 'No Entry' चे बोर्ड बाहेर लावायचे, कशी आहे आयडिया ?

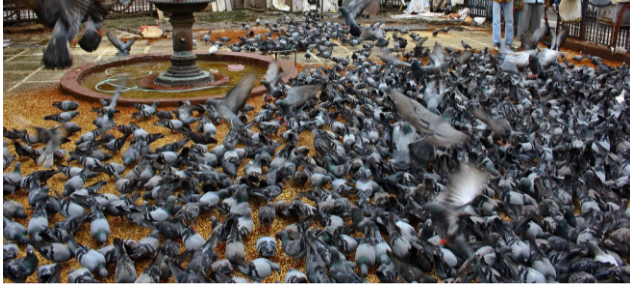
Are you on our Social Media platforms?

Visit us : www.parlekar.com

कबुतर हटाव अभियान

आपल्या सर्वांच्या शांत, सुंदर, स्वच्छ विलेपार्ल्यांत गेल्या २५ वर्षांपासून कबुतरांनी घुसखोरी करून सर्वांना जिणे नकोसे केले आहे. मुंबईत सर्रास दिसणारे कावळा, चिमणी, कोकीळा, पोपट या पक्ष्यांमुळे सामान्य माणसाला दैनंदिन जीवनात कोणताही त्रास सहन करावा लागत नाही. परंतु कबुतरांच्या अनैसर्गिक व अनिर्बंध वाढीमुळे सर्व मुंबईकरांना पदोपदी भटक्या कुल्यांपेक्षासुद्धा जास्त त्रास सहन करावा लागत आहे. कबुतर हा एकाच जागी राहाणारा, सतत विष्ठा टाकणारा व त्या घाणीत राहाणारा पक्षी आहे. आज

सर्व मुंबईतील इमारतींच्या गच्च्या, खिडक्यांवरील सज्जे, संडासांमागील डक्टच्या खिडक्यांमध्ये कबुतरांनी उच्छाद मांडला आहे. या कबुतरांच्या विष्ठेचा प्रसाद रोजच मिळाल्याने सर्व वाहन मालकांना गाड्या साफसफाईचा मनस्ताप कायमच भोगावा लागतो. या अनाहूत पाहण्यापासून स्वतःचे संरक्षण करण्याकरिता सर्वजनांना आपल्या घराच्या खिडक्यातील लोखंडी ग्रीलवर रबर अथवा प्लॅस्टिकची जाळी लावण्याचा हजारों रुपयांचा भुर्दंड कायमच सोसावा लागतो.

“अहिंसा परमो धर्मः” या व्रताचे पालन करणाऱ्या व पक्षी-प्राण्यांबद्दल भूतदया मानणाऱ्या सामान्य नागरिकांची या त्रासापासून मुक्तता करण्याची वेळ आली आहे. या कबुतरांना मारून टाकणे किंवा भटक्या कुल्यांप्रमाणे निर्बिबीकरण करणे असे अघोरी उपाय करणे सुशिक्षित सुजाण नागरिकांना कधीच पटणार नाहीत याची

आम्हांला खाली आहे. त्यापेक्षा या त्रासाचे मूळ शोधून त्यावर प्रतिबंध आणण्याची नितांत गरज आहे.

मुंबई शहरात सर्व धर्मायांची शेकडो प्रार्थनास्थळे आहेत. त्यातील काही मंदिरांच्या बाहेर सकाळी ७ ते

सायंकाळी ६ पर्यंत निरंतर शेकडो किलो धान्य “दानशूर” लोकांकडून पैसे घेऊन कबुतरांना दिले जाते. [यातून होणाऱ्या अस्वच्छतेइतकेच या विष्ठेतून उत्सर्जित होणारे विषारी वायू मानवाच्या जीवासा हानीकारक आहेत. कबुतराची विष्ठा आणि पंखांची उडणारी पिसे यामुळे मानवाच्या श्वसनसंस्था व फुफ्फुसांना जंतुसंसर्ग होतो हे सिद्ध झाले आहे. त्याशिवाय सर्दी, पडसे, खोकला इ. आजार बळावण्यास हेच कारण जबाबदार असल्याचे आढळून आले आहे. या विष्ठेतील विषारी वायू आणि पंखांच्या पिसांमुळे साठी ओलांडलेल्या शेकडो नागरीकांना फुफ्फुसाचा कर्करोग झाला आहे. याविषयी खोलवर अभ्यासाअंती काढलेले धक्कादायक निष्कर्ष

• कबुतरांच्या पंखातून उडणाऱ्या बारीक तंतूमुळे फुफ्फुसांना जंतुसंसर्ग होऊन त्यांची क्रयशक्ती कमी

होत जाते, ज्यामुळे काही वर्षात मृत्यू ओढवितो.

• कबुतरांच्या संपर्कात आल्यामुळे न्यूमोनिया होतो, अस्थिमाचा त्रास आणि ब्रॉंकायटीस बळावतो.

• कबुतरांच्या पिल्लांच्या संपर्कात आल्याने तीव्र ऑलर्जी होते, कोरडा खोकला, श्वासोच्छ्वासाचा त्रास होतो.

• एक कबुतर एका वर्षात ११.३ किलो विष्ठा टाकते, ज्यातून विषारी वायू, उत्सर्जित होतात.

• कबुतरांच्या सततच्या संपर्कांने आणि विषारी वायुमुळे होणारा जंतुसंसर्ग महागडी औषधं घेऊनसुद्धा बरा होत नाही.

• कबुतरांच्या विष्ठेचे ८/१० दिवसांनी पावडरीत रूपांतरित होते. कबुतरांच्या पंखांमुळे ही पावडर हवेत उडून श्वासावाटे मानवाच्या फुफ्फुसात जमा होते. या जंतूमुळे फुफ्फुसांच्या स्नायूंची कठीणता वाढते, ज्यामुळे स्पंजाप्रमाणे आकुंचन-प्रसरण होण्याची ताकद मंदावून मृत्यू येतो.

भारतातील न्यायालयांनी वेळोवेळी अशा कबुतरखान्याच्या बेकायदेशीर उपक्रमाविरुद्ध निकाल दिले आहेत. सर्व धर्मातील बहुतांश सुशिक्षित या उपक्रमाच्या विरोधी आहेत याची आम्हांस खाली आहे. परंतु काही मूठभर लोकांच्या हट्टापायी हा उपक्रम वर्षोन्वर्षे चालू आहे.

आपण कमावलेल्या धनसंपत्तीतून दान करण्याचा प्रत्येक नागरिकास अथवा समाजास हक्क आहे. परंतु आपल्या दानधर्माने सर्वसामान्य जनतेस हानी होणार नाही अथवा अपाय होणार नाही याची खबरदारी घेणे प्रत्येकाचे कर्तव्य आहे. त्याकरिता आपण सर्वांनी दानधर्माच्या पद्धतीत बदल करण्याची आवश्यकता आहे. कबुतरांना दाणे टाकण्यामुळे “पुण्यसंचय” होतो हा गैरसमज दूर करणे जरूरी आहे. त्यापेक्षा गरजू विद्यार्थ्यांच्या शिक्षणास मदत करणे, आजारी व्यक्तीस

वैद्यकीय उपचारांना मदत करणे अथवा सामाजिक संस्थांना देणगी देणे जास्त हिताचे आहे याची जाणीव करून देणे गरजेचे आहे.

या अनिष्ट प्रथेचा कायमचा नायनाट करण्याकरिता ‘अंतिम लढाईची’ पूर्वतयारी करून आंदोलन करणे हे गरजेचे आहे. त्याकरिता एक दोन महिनेच नाही तर एक दोन वर्षेसुद्धा हे आंदोलन करण्याची मानसिक तयारी सर्वांनी ठेवणे जरूर आहे. त्याकरिता विलेपार्ल्यातील सर्व जाती-धर्माचे नागरीक, शैक्षणिक व सामाजिक संस्थांचे संचालक तसेच कार्यकर्ते यांचा पाठींबा मिळणे नितांत आवश्यक आहे. या सामाजिक कार्यास मुंबई महापालिकेचे कर्मचारी आणि पदाधिकारी यांचे निरंतर सहकार्य मिळेल याची खाली आहे. अंधेरी, लोखंडवाला व खार (पश्चिम) विभागातील सुमारे एक हजार तस्त नागरिकांनी ही “कबुतर हटाव” मोहीम गेल्या २ महिन्यांपासून सुरु केली आहे. विलेपार्ले पूर्व या संघटित, सुशिक्षित गावाने ही मोहिम यशस्वी करून संपूर्ण मुंबईसमोर आदर्श ठेवावा अशी अपेक्षा ठेवणे रास्त ठरेल. सर्व नागरीकांच्या जनमताच्या रेठ्याने ही अनिष्ट प्रथा कॉन्ट्रॅक्टरने थांबविली नाही तर पब्लिक इंटररेस्ट लिटीगेशन द्वारे मुंबई हायकोर्टात दावा दाखल करण्याचा मार्ग अवलंबावा लागेल असे खेदाने नमूद करावेसे वाटते.

- प्रो. मोहन भिडे
8828045655

ता.क. विलेपार्ले पूर्व विभागात असे आणखी कबुतरखाने चालू असतील तर त्यांची माहिती वाचकांनी द्यावी अशी नम्र विनंती आणि ते बंद करण्याकरिता त्या विभागातील जागरूक नागरीकांचे सहकार्य मिळेल अशी अपेक्षा करतो.

'कोव्हीड १९' म्हणजेच 'कोरोना व्हायरस'मुळे उद्भवलेल्या परिस्थितीशी सामना देण्याच्या दृष्टीने पार्ल्यात घडलेल्या काही ठळक घडामोडी

दुभाषी मैदानावर भाजी विक्री केंद्र

'कोरोना व्हायरस'ला प्रतिबंधात्मक कारवाई म्हणून सरकारने संचारबंदी आणि लॉकडाऊन केले आहे आणि काही अत्यावश्यक सेवांचा लाभ घेण्यासाठी Social Distancing ठेवायला सांगितले आहे. मात्र विलेपार्ले पूर्व येथील भाजी बाजारामध्ये अरुंद रस्त्यामुळे असे social distancing पाळणे शक्य होत नाहीये. या संदर्भात अनेक तक्रारी प्रशांत सपकाळे, [सहाय्यक आयुक्त, के पूर्व विभाग] आणि अलका मांडावे [सिनियर पोलीस इन्स्पेक्टर] यांच्याकडे आल्या होत्या.

सर्व बाजारामधली गर्दी कमी करण्यासाठी एका ठिकाणच्या बाजारातील भाजीवाले केवळ लॉकडाऊन काळापुरते वेगवेगळ्या ठिकाणी हलवण्याचा निर्णय प्रशासनाने घेतला आहे. त्यानुसार लॉकडाऊन काळापुरते काही भाजीवाल्यांना वामन मंगेश दुभाषी मैदान येथे हलवण्यात येत आहे. महानगरपालिकेतर्फे सदर बाजाराच्या वेळा खालील प्रमाणे ठरवण्यात आल्या आहेत.

सकाळी ९.०० ते दुपारी १.०० / संध्याकाळी ४.०० ते रात्री ८.०० सदर वेळेमध्ये गुजराती सोसायटी रस्ता (नेहेरू रोडपासून) ते चिलकार केतकर मार्ग आणि आण्णाभाऊ सावंत मार्ग (पेट्रोल पंपपासून) ते चिलकार केतकर मार्ग या भागात कोणतेही चारचाकी किंवा दुचाकी वाहन भाज्या, फळे घेण्यासाठी जाताना पार्क करण्यास मनाई केली आहे.

राष्ट्रीय स्वयंसेवक संचातर्फे धान्य वाटप

रा. स्व. संघ विद्यानगरी भागाद्वारे मुंबई महानगरात गरजू कामगारांना विनामूल्य अन्नधान्य पाकीटांचे वाटप कार्य उत्कर्ष मंडळ येथून करण्यात येत आहे. या पाकिटात १ लीटर गोडे तेल, २ किलो तांदूळ, २ किलो गव्हाचे पीठ, अर्धा किलो तूर डाळ, अर्धा किलो बेसन पीठ आणि अर्धा किलो साखर या धान्यांचा समावेश आहे. गरजू कुटुंबांना ओळखून त्यांची नोंद करण्याची प्रक्रिया स्वयंसेवकांनी सुरु केली आहे. सेवाकार्यात सहभागी होऊ इच्छिणाऱ्या नागरिकांनी खालील क्रमांकांवर संपर्क साधावा. याशिवाय या कार्यात देणगी देण्याची इच्छा आहे त्यांनी येथे संपर्क करावा.

विद्याधर फडके- 9819014552 [कार्यवाह] विद्यानगरी भाग
अमिता मनोहर-9920577662 [सहकार्यवाह] विद्यानगरी भाग

लोकमान्य सेवा संचाचे मदतीचे आवाहन

'कोरोना व्हायरस'चा प्रादुर्भाव वाढ होऊ नये याकरिता शासनाने लॉकडाऊन घोषित केले असले तरीही काही महत्वाच्या सेवा सुरु ठेवणे अपरिहार्य आहे. अशा आणीबाणीच्या प्रसंगी अनेक कर्तव्यदक्ष अधिकारी, कर्मचारी अहोरात्र कार्यरत आहेत. त्यात स्थानिक महानगरपालिकेचे डॉक्टर्स, शासनाचा इतर कर्मचारी वर्ग, पोलीस बांधव, बेस्टचे कर्मचारी आणि रोजगारीवर काम करणाऱ्या कर्मचाऱ्यांचा समावेश आहे. त्यांना नाष्टा आणि जेवणाची पाकिटे पुरवण्याच्या दृष्टीने लोकमान्य सेवा संचाच्या वतीने सर्वांना मदतीचे आवाहन करण्यात आले आहे.
संपर्क : डॉ. रश्मी फडणवीस- 9820282130 / महेश काळे - 9820509467

मनसेच्या पुढाकाराने पोस्ट ऑफिस सुरु

काही दिवसांपूर्वी विलेपार्ल्यातील बंद असलेल्या टपाल कार्यालयांबाबत तक्रारी मनसे विभाग अध्यक्षा अस्मिता काळे व शाखा अध्यक्षा समीर काळे यांच्याकडे आल्या होत्या. टपाल कार्यालये बंद असल्याने ज्येष्ठ नागरिकांना त्यांच्या ठेवीसंबंधित व्यवहार करणे अशक्य झाले होते, त्यामुळे अनेक नागरिकांना दैनंदिन व्यवहारात अडचणी येत होत्या. याच तक्रारीची दखल घेऊन दिनांक २/०४/२०२० रोजी मनसे सरचिटणीस संदीप दळवी यांच्यामार्फत विनंती अर्ज शाखाध्यक्ष समीर काळे व त्यांच्या सहकार्यांनी टपाल विभागाच्या संबंधित कर्मचार्यांपर्यंत पोहोचवून टपाल विभागाच्या वरिष्ठ अधिकाऱ्यांना समस्या लक्षात आणून दिली. याच पाठपुराव्याची दखल घेत मनसेच्या विनंतीला मान देऊन टपाल विभागाच्यावतीने नागरिकांची गैरसोय होऊ नये म्हणून दि. ३/०४/२०२० रोजी मालवीय रोड येथील टपाल कार्यालय सुरु करण्यात आले आहे. तसेच येत्या मंगळवारपासून सनसिटी जवळ असलेले टपाल कार्यालय नागरिकांकरिता सुरु करण्यात येत आहे. सध्या लॉकडाऊनमुळे टपाल विभागाकडून देण्यात आलेल्या सूचनेनुसार नागरिकांना दिवसाला २५,००० रुपयांपर्यंत रोख काढता येईल याची नागरिकांनी नोंद घ्यावी.

मनसेतर्फे पार्ले परिसरात जंतुनाशक फवारणी

कोरोना विषाणूचा संभाव्य जंतुसंसर्ग टाळण्यासाठी प्राथमिक स्वरूपाची उपाययोजना म्हणून मनसे सरचिटणीस संदीप दळवी यांच्यामार्फत विभागअध्यक्ष सुधाकर तांबोळी यांच्या मार्गदर्शनाखाली मनसेच्या वतीने प्रभाग क्रमांक ८४ मध्ये कोलडोंगरी गल्ली क्रमांक एक दोन तीन आणि परिसर, संपूर्ण बंगाली चाळ, सत्प्रवृत्ती सोसायटी, प्रतिमा सोसायटी, ओमकार भवन राऊत चाळ, सुखदेव फकीर चाळ, गोविंद धाम सोसायटी, तृप्ती सोसायटी, सावे चाळ, शंकर मंदिराशेजारी चौधरी चाळ, सिताराम भैया चाळ, तसेच जम्बो दर्शन इमारतीच्या परिसरात, ठिकठिकाणी जंतुनाशक रासायनिक फवारणी करण्यात आली. या वेळी प्रभाग क्रमांक ८४ चे शाखाध्यक्ष समीर काळे उपशाखाध्यक्ष विकास बावकर, बापू बाटे, प्रदीप आरेर, गट अध्यक्षा गौतम कांजी, श्रेयस कांजी, भालचंद्र बोंगले, सुनील सिनकर, महाराष्ट्र सैनिक दीपक कांजी सुरेश पटेल सुरेश फळसमकर आदी उपस्थित होते.

कबुतरांच्या वाढत्या समस्येमुळे पार्लेकरांना अनेक शारीरिक व्यधींना सामोरे जावे लागत आहे. त्यासंबंधी माहिती देताना मान्यताप्राप्त वैद्यकीय तज्ञ डॉ. विनय पर्वतकर आणि बालरोग तज्ञ डॉ. शशिकांत वैद्य

संकटे ही दोन प्रकारची असतात एक म्हणजे निसर्गनिर्मित जसे की आता जगभरात थैमान घालत असलेला कोरोना संसर्ग व दुसरी असतात ती मानव निर्मित! पुढील विवेचनात आपण काही मानवनिर्मित संकटांविषयी जाणून घेऊया.

मुक्या प्राण्यांवर प्रेम करा, मुक्या

प्राण्यांवर दया करा हे तंतोतंत खरे! म्हणूनच सांगणे आहे की कबुतरांना खाणे घालू नका. रस्त्यावर उभ्या केलेल्या, अस्वच्छ जागेवर गाईना चारा

घालू नका. प्रत्येक पक्षी-प्राण्यांची एक इकोसिस्टीम असते. पक्ष्यांना स्वतःचे अन्न मिळवण्याची क्षमता निसर्गातच असते. हे सर्व कोलमडून टाकण्याचे काम पुण्यसंचयाची वृथा कल्पना असणारे तथाकथित भक्त करत असतात.

आज पार्ल्यातील बहुसंख्य लहान मुले सतत खोकला, दमा, ताप न्यूमोनिया यांनी बेजार आहेत त्यांचा नेब्युलायझर चा वापर वाढत चालला आहे. सतत आजारी पडणारी लहान, निष्पाप लेकरे आमच्याकडे गर्दी करतात, तेव्हा जाणवतं की अपराध कोणाचा आणि शिक्षा कुणाला!

एक पिढीच्या पिढीच आपण अशक्त करीत आहोत. दम्यापासून ते कॅन्सर पर्यंत नेणारा हा कबुतरांचा विळखा आपण का सोडवू शकत नाही? मूठभर कंलाटदार आणि बेजबाबदार नागरिक आणि व्यापारी यांनी

आपले जीवन असह्य करून सोडले आहे.

एक कबुतराची मादी अठ्ठेचाळीस पिल्लांना जन्म देते, 11.5 किलो विष्ठा टाकते आणि वातावरण दूषित करते.

तिच कथा कामधेनूची! वाहतुकीची प्रचंड कोंडी असणाऱ्या उपनगरांत, प्रमुख कोपरे अडवून ठेवणारा गोमातेचा व्यापार! दोन-चार गायी भाड्याने ओढत आणून, त्यांना एकाच जागी वेठीस बांधून रात्रभर भुकेले ठेवून मग दिवसभर कसलेतरी गोळे -गवत खायला घालणारे मुठभर अज्ञानी भक्त! गोमातेचा हा अपमान नाही तर काय? इथे इंच-इंच जागेसाठी प्रचंड कर देणारा करदाता हा बिन कर भरणारा नादान व्यवहार थंड डोक्याने का पहात

बसतो? प्राणी मित्र संघटनांना ही गोमातेची विटंबना का दिसत नाही? अस्वच्छतेने रोगराई पसरते ही गोष्ट लक्षात कशी येत नाही?

आणि शिवाय या भटक्या कुल्यांची समस्या!

आज भारतात दरवर्षी सुमारे वीस हजार मृत्यू श्वानदंशाने होणाऱ्या रेबीज या रोगाने होतात. जगात होणाऱ्या रेबीजच्या मृत्यू पैकी 40 टक्के मृत्यू आपल्या भारतात होतात.

हे लांछनास्पद नाही का? अशा भटक्या कुल्यांना दुध बिस्किटे खायला घालून त्यांची प्रजा वाढविण्याचा हक्क या भंपक भक्तांना कुणी दिला? कुल्यांनी लहानग्यांचे लचके तोडण्याची छायाचित्ते वर्तमानपत्रात पाहूनही यांना दया कशी येत नाही?

- डॉ. शशिकांत वैद्य

Psittacosis अथवा ornithosis हा रोग पक्ष्यांमुळे, प्रामुख्याने कबुतरांमुळे झालेल्या संसर्गामुळे माणसांना होतो. हा एक श्वसनसंस्थेशी निगडित रोग आहे. कबुतरांच्या वाळलेल्या विष्ठेत असलेल्या जंतूमुळे हा रोग पसरतो. ह्या जंतूचा उष्मायन कालावधी (incubation period) हा साधारण पाच ते चौदा दिवसांचा असतो.

ताप, कोरडा खोकला, डोकेदुखी ही या रोगाची साधारण लक्षणे आहेत.

वेळेवर काळजी न घेतल्यास श्वसनसंस्थेच्या आजारांबरोबरच hepatitis, endocarditis आणि encephalitis असे आजार उद्भवू शकतात. विशेषतः गरोदरपणात ह्याचे परिणाम अधिक गंभीर ठरतात.

मथितार्थ, कबुतरांची विष्ठा ही आपल्या श्वसनसंस्था व इतर अनेक महत्त्वाच्या संस्थांसाठी धोकादायक ठरू शकते.

- डॉ. विनय पर्वतकर

Are you on our Social Media platforms?

Visit us : www.parlekar.com

चतुरस्त्र

- मधुवन्ती सप्रे

लहान वयातच म्हणजे वयाच्या चौथ्या वर्षी जन्मदात्री आई गेली, अशावेळेस झालेल्या भावनिक उपासमारीत त्या छोट्या मुलीने कवितेचं बोट धरलं आणि मग कविताच तिचा आधारवड बनून गेली. चिपळूणजवळच्या नांदगाव या छोट्याशा गावात राहाणारी ही मुलगीच भावी जीवनात सुप्रसिद्ध कवयित्री, लेखिका आणि संपादिका बनणार होती. त्यांचं नाव आहे मधुवन्ती सप्रे.

कोकणातलं जुनं घर, शाळेत शेवटला तास कवितेचा! मग कवितेच्या तालावर शाळेतून घरी आल्यावर संध्याकाळी ओटीवर बसून परवचा आणि कविता पुन्हा एकदा सर्वासह एकसुरात म्हणायच्या. त्या काळात वडिलांनी मुलांना जवळ घेऊन प्रेमाने बोलण्या - बसण्याची

सामाजिक परंपराच नव्हती, पण तरीही त्यांचा आधार मनाला वाटल्याशिवाय राहात नव्हता. घरात पुस्तकं खूप होती. वडील शेती करायचे परंतु कलाकार होते. स्वतः पेटी, तबला वाजवायचे, संगीत नाटकात कामं करायचे. किलोस्कर आणि स्त्री ही मासिकं घरी यायची, शिवाय घरात सर्व प्रकारची म्हणजे बाबूराव अर्नाळकर, ना.सी. फडके यांच्यासह बऱ्याच लेखकांची पुस्तकंही होती, मग काय ? या पुस्तकांनी मधुवन्तीताईंना बालपणापासूनच साथ केली.

त्या लहानग्या गावात शाळा फक्त सातवीपर्यंत होती त्यामुळे पुढे देवरूखला शिकायला जायची त्यांची

इच्छा तर होती परंतु घरच्यांनी नकार दिला. एवढ्या लांब मुलींना पाठवायची त्यांची तयारी नव्हती, त्यामुळे शिक्षण अर्ध्यावरच राहिलं. परंतु लग्नानंतर त्या मुंबईला गिरगावात राहायला आल्या आणि शिक्षणाची तीव्र इच्छा पुन्हा नव्याने उफाळून आली, त्यातच मिस्टरांनीही पाठिंबा दिल्याने

मधुवन्तीताईंनी बाहेरून दहावी केली, मग कॉलेज करून त्या एम. ए. झाल्या. हे सगळं करताना संसार आणि पार्ट टाईम नोकरीही त्या करत होत्या, कविता लिहित होत्या, पुस्तकं वाचत होत्या, डोळसपणे जीवनाला सामोऱ्या जात होत्या. 1977 ते 90 इतका काळ त्यांनी गरवारे वॉल रोप्स कंपनीच्या प्रशासकीय भागात नोकरीही केली. पुढे मग त्यांना शिरीष पैनी मराठा वृत्तपत्रात लेख लिहिण्यासाठी आमंत्रित केलं. त्यानंतर माधव गडकरींनीही सकाळमध्ये लेख लिहिण्याची संधी दिली.

मराठी साहित्याचा अभ्यास करत असताना कुसुमाग्रज, मालतीबाई आणि विश्राम बेडेकर, श्री. ना. पेंडसे अशा दिग्गजांशी त्यांचा परिचय झाला

साहित्य कट्टा

कथक नृत्यप्रवास

- डॉ. टिना तांबे

भारतातील आठ शास्त्रीय नृत्य प्रकारांपैकी एक "कथक" नृत्यशैली आहे. हा उत्तर भारतातील प्रमुख नृत्यप्रकार असून "कथन करणे" या उद्देशातून भावप्रधान आणि चमत्कारप्रधान तत्त्वाचा तसेच गत, तोडे, नायक नायिका भेद, तत्कार, घुंगरांचा आवाज, इ.चा समावेश हे या शैलीचे वैशिष्ट्य आहे.

अत्यंत धाडसी निर्णय घेत केवळ २३ वर्षांची टिना इंद्रौर सोडून कथक नृत्यात करिअर करायला थेट मुंबईत येते, पार्ल्यात साठवे बंगल्यात पेईंग गेस्ट म्हणून राहू लागते काय.. आणि त्या काळात जेव्हा नृत्यात करिअरही करता येते ह्याविषयी लोकांच्या मनात शंका होती तेव्हाच इथे येऊन, नवाजलेल्या पार्ल्याच्या संगीत संस्कृतीत आपली अशी खास ओळख निर्माण करते काय ...तेही अत्यंत थोडक्या काळात! होय ! आज आपण बघूया एक आगळा वेगळा कथक प्रवास, डॉ. टिना तांबे यांचा !!

नृत्यालंकार, एम. ए. (कथक) पी एच डी. (नृत्य) अशी शिक्षणसंपदा प्राप्त केलेल्या टिनाजी, आठव्या वर्षापासूनच गुरु श्रीमती रंजना ठाकूर, डॉ. सुचित्रा हरमलकर ह्यांच्याकडे नृत्याचे धडे घेऊन पार्ल्यात आल्या आणि गुरु पंडित उमा डोगरा ह्यांकडे नृत्याचे धडे घेता घेता त्यांच्याबरोबर अनेक प्रसिद्ध फेस्टिवल्समधून जपान टूर, खजुराओ नॅशनल फेस्टिवल अशा अनेक कार्यक्रमांतून प्रमुख नर्तिका

म्हणून दिसू लागल्या. २००२ मध्ये शिष्यांच्या घरी जाऊन त्यांना नृत्यप्रशिक्षण देऊ लागल्या. तेजाली कुंटे ही त्यांची पहिली शिष्या. तिचा नृत्याविष्कार पाहून अनेक विद्यार्थीनी टिनाजींकडे येऊ लागल्या आणि त्यादरम्यान 'निनाद' नृत्यालयाची स्थापना झाली. २००७ मध्ये लग्न होऊन पार्ल्यात स्थायिक व्हायचा योग्य जुळून आला. मग घरीच त्या प्रशिक्षणवर्ग घेऊ लागल्या. मात्र जसजशी विद्यार्थीनींची संख्या वाढू लागली तशी त्यांना मोठ्या जागेची गरज प्रकर्षाने जाणवू लागली.

पार्ल्यासारख्या ठिकाणी जिथे ठिकठिकाणी कथकचे वर्ग चालू होते तिथे जागेची उपलब्धी फारच कठीण होती. मात्र डॉ. टिनाजींचे नाव इतके झाले होते की डहाणूकर कॉलेजच्या प्राचार्यांच्या सहकार्याने कॉलेजच्याच एका वर्गात निनाद नृत्यालयाचे वर्ग सुरू झाले. ५ वर्षांपासून ७२ वर्षांपर्यंतच्या जवळ जवळ

आणि त्यांनीही मधुवन्तीताईंमधील कलागुण ओळखून त्यांना प्रोत्साहन दिलं. त्या एकदा पुण्याला विश्राम बेडेकरांना भेटायला गेल्या होत्या तेव्हाची आठवण त्यांना अजूनही लक्षात आहे. त्याच वेळी बेडेकरांकडे दुसरं कुणीतरी आलं होतं तेव्हा बेडेकर त्या दुसऱ्या व्यक्तीला म्हणाले, "आपण उद्याही भेटू शकतो परंतु या मुंबईहून आल्या आहेत, त्यामुळे मी आज त्यांच्याशीच बोलतो."

या सर्व थोरांच्या आशीर्वादाने हळूहळू त्यांच्यातील साहित्यिका बहरू लागली. आज मधुवन्ती सप्रे यांची एकुण 23 पुस्तके प्रसिद्ध झाली आहेत, त्यात कविता संग्रह, कथा, कादंबऱ्या, सामाजिक लेख संग्रह, चरिते, ललित अशा सर्व क्षेत्रांत त्यांचा चतुरस्त्र संचार चाललेला आहे. त्यांना महाराष्ट्र साहित्य परिषद, महाराष्ट्र सरकारचा उत्कृष्ट वाङ्मय पुरस्कार असे बरेच प्रथितयश पुरस्कारही मिळालेले आहेत.

परंतु केवळ लेखनक्षेत्रापुरतीच त्यांची कामगिरी सीमित नाही. कविता या साहित्यप्रकारावर तर त्यांचं विशेष प्रेम आहे. तरुणांमध्ये कवितेची आवड रुजावी म्हणून गेल्या अनेक वर्षांपासून त्या महाराष्ट्रातील वेगवेगळ्या महाविद्यालयांमधून स्वरचित काव्यस्पर्धा, कवितावाचन स्पर्धा आयोजित करत आहेत. 'रंग कवितेचे' 'केशवसुत ते कुसुमाग्रज', कवितेचे व्यासपीठ, कवितेचं अंगण अशी शीर्षकं असलेले कवितांचे कार्यक्रमही मुंबई, पुणे, नागपूर, दिल्ली अशा बऱ्याच ठिकाणी त्यांनी केले. आकाशवाणीवर बरेच कार्यक्रम सादर केले आणि आजही करत असतात. दूरदर्शनवर शांताबाई शेळके, रमेश तेंडुलकर यांच्यासोबत गोविंदाग्रजांची सामाजिक

कविता या विषयावर कार्यक्रम केला. बा. भ.बोरकर, सरोजिनी वैद्य, विजया राजाध्यक्ष अशा अनेक दिग्गजांच्या मुलाखती घेतल्या. मंगेश पाडगांवकर, ना. धों. महानोर यांच्या उपस्थितीत त्यांच्या कवितांचे कार्यक्रम केले.

त्यांचं आणखी एक कार्यक्षेत्र म्हणजे दिवाळी अंकाचं संपादन. जीवनज्योतचा दिवाळी अंक सदानंद दणाईत यांनी काढला तेव्हा बरीच वर्षे मधुवन्तीताईंनी त्या अंकाचं संपादन केलं, त्यानंतर मागील दहा वर्षे त्या पदरमोड करून 'अक्षरगंध' हा दर्जेदार दिवाळी अंक काढत आहेत. त्या अंकात उत्तमोत्तम मजकूर देण्याचा त्यांचा प्रयत्न असतो आणि त्याला रसिक वाचकांसाठी फार चांगला प्रतिसाद मिळत आहे. अक्षरगंध दिवाळी अंकाची एकही प्रत शिल्लक राहात नाही असाच त्यांचा अनुभव आहे.

आपली साहित्याची आवड जपतानाच कौटुंबिक जीवनात आलेल्या संकटांनाही खंबीरपणे तोंड देणाऱ्या करारी स्वभावाच्या मधुवन्तीताई सत्तरीच्या घरात असूनही उत्साहाने काम करत आहेत. वेगवेगळ्या शाळांत जाऊन तिथल्या मुलांना मराठी शिकवण्याचा प्रकल्प त्यांनी सध्या विनामूल्य हाती घेतला आहे. मराठी भाषेच्या संवर्धनासाठी लेखक म्हणून हे आपलं कर्तव्यच आहे असं त्यांचं म्हणणं आहे. या सर्वांगीण साहित्यसेवेसाठी मधुवन्तीताईंना अनेक शुभेच्छा!

- सविता दामले
९९३०३९१५४६

१५० विद्यार्थीनी आता कथकचे धडे गिरवू लागल्या आहेत. योग्य अभ्यासक्रम, वादकांसह पुरेसा संच आणि उत्तम मार्गदर्शन ह्याचमुळे जवळ जवळ ११ विद्यार्थीनी विशारद होऊन टिनाजींच्या मार्गदर्शनाखाली नृत्य शिकवण्याच्या कामी साहाय्यही करू लागल्या आहेत. टीनाजी आशा भोसले ह्यांच्या नातीला जनाईला कथक शिकविण्यासाठी त्यांच्या घरी जातात. आशाताई आवर्जून त्यांचे नृत्य पाहण्यासाठी बसतात. टिनाजींना व निनाद नृत्यालयास आशाताईंचा आशीर्वाद लाभला आहे.

भारतीय गंधर्व महाविद्यालय मंडळ, मुंबई ह्या संस्थेचे निनाद नृत्यालय हे एक महत्वाचे परीक्षा केंद्र आहे. गंधर्व मंडळाच्या कथकदर्शन पुस्तकातील जवळ जवळ सहा पाठांचे लेखन डॉ. टिना तांबे ह्यांनी केले आहे.

केवळ शास्त्रीय कथक शैलीचे ज्ञान ह्यावरच न थांबता त्याचा एका नाविन्यपूर्ण दुष्टीने अविष्कार हे सर्वात मोलाचे योगदान डॉ. टिनाजींनी दिले आहे. वेगवेगळ्या विषयांवर वैविध्यपूर्ण बॅले, नृत्यनाटिका किंवा सोलो नृत्याविष्कार बसवणे व तो वेगळ्याच धाटणीने सादर करणे हा त्यांचा हातखंडा आहे. त्यामध्ये त्यांनी आपल्या अनेक विद्यार्थीनींनाही संधी दिली आहे.

जिथे श्रीकृष्णाच्या जीवनातील नायिकांच्या नऊ रसांचे दर्शन नृत्यातून होते असा एनसीपीए संस्थेसाठी तयार केलेला ५५ मिनिटांत "नवरस" हा कार्यक्रम, "हिंदी सिनेमामधील कथक नृत्याविष्कार ह्या

विषयासाठी विचारपूर्वक तारण, ठुमरी, टप्पा, मुजरा इत्यादींचा समावेश करीत विद्यार्थीनींना संधी देत ४० मिनिटांचे सादरीकरण दर्शकांना शास्त्रीय कथकचे उत्तम दर्शन देऊन गेला.

ऋतुशृंगार - सहा ऋतूंचे राधा कृष्णाच्या जीवनातील वेगवेगळे भावदर्शन, किंवा "मूळ संख्या" विषय म्हणून सात हा आकडा घेऊन इंद्रधनु , ७ विद्यार्थीनी, सप्तसूर, ७ मात्रांची तिहाई, रूपक ताल, इ. वापरून कोणत्याही वाद्याविना सादर केलेला हा कार्यक्रम. ह्या साऱ्या कार्यक्रमात विषयाची आखणी करण्यापासून गाणी, कविता, संगीत आणि नृत्याविष्कारापर्यंत सारेच टिनाजी करीत असल्याने विद्यार्थ्यांनाही ह्या साऱ्याच नियोजनाचे धडे मिळत गेले.

डॉक्टर करताना विचारपूर्वक "मीराके काव्य मे कथक नृत्यतत्व" असा विषय घेत टिनाजींनी प्रबंधासह १३ गाण्यांवर स्वतः नृत्याविष्कार करून सीडी बनवली. जेणेकरून शब्दात मांडलेले प्रत्यक्षात कसे दिसू शकेल ह्याचा नक्की अंदाज बांधता येईल. अनेक उपक्रमांवर आजही त्यांचे काम चालू आहे जेणेकरून आजच्या पिढीतील सर्वच नृत्यांगनांना मार्गदर्शन मिळू शकेल आणि कथक नृत्यकलेची ही शास्त्रीय परंपरा जपली जाईल.

- सायली वेलणकर
९८३३९२०८९८

बदल

'बदल' ही डॉ. गिरीश जाखोटियांची कादंबरी रूढ अर्थाने नायक, नायिका यांच्या आयुष्यातील, नात्यातील मानसिक, आर्थिक, सामाजिक सांस्कृतिक बदलांची गोष्ट सांगत नाही, तर या कादंबरीत बदल हा विषयच नायकत्वाचं रूप धारण करतो.

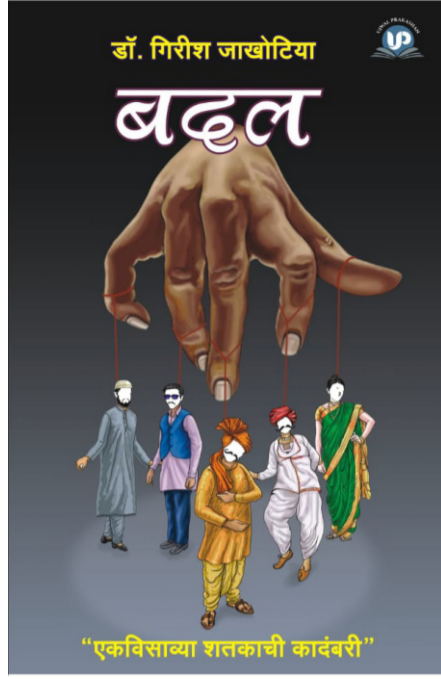
एकूणच बदल या विचाराने, त्याच्या चिंतनाने कादंबरीचे रूप धारण केले आहे. हे रूप विलक्षण लक्षणीय आणि विचारप्रवर्तक झाले आहे.

मुखपृष्ठावर दिसणाऱ्या व्यक्तींना, स्वतःचा वैयक्तिक चेहरा नाही पण त्यांचे पोशाख आपल्याला त्यांच्या सामाजिक, सांस्कृतिक वैशिष्ट्यांची झलक दाखवतात. या सर्व व्यक्ती जणू रेशमी धाग्यांनी एका हाताशी गुंफलेल्या आहेत. हा नियतीचा त्यांना कठपुतळीसारखा नाचविणारा खेळ नाही ना असं आपल्याला सुरवातीला वाटतं खरं, पण जसजशी कादंबरी वाचत जातो तसतसं काही एक वेगळंच चित्र समोर येतं.

'मराठा' समाजातील सुहास आणि त्याचे वडील श्रीपादराव, 'मारवाडी-माहेश्वरी' समाजातील मनोहर तापडिया आणि त्याचे कुटुंबीय, बाबासाहेब आंबेडकरांना मानणारा दलित चळवळीतला नवबौध्द- सिद्धार्थ, मुसलमान संस्कृतीतला गफूर आणि महाराष्ट्रीय चित्तपावन ब्राह्मण समाजातील सुखद साने या सर्वांच्या वैयक्तिक, त्यांच्या आणि दुसऱ्या समाजातील नात्यातील पुर्वग्रहाविषयी, काही मुलभूत प्रश्न दाखवून त्यांना उत्तरे शोधण्याचा प्रयत्न म्हणजे ही कादंबरी.

सुहासच्या वडिलांवर 'समाधान बँक' या संस्थेत अन्याय झालेला आहे. सुहासच्या आईचा त्याच्या लहानपणी झालेला मृत्यू, त्याचे आणि त्याच्या वडिलांचे नाते अगदी हृद्य बनवतो. मनोहर तापडियाला राजस्थानी-महाराष्ट्रीयन या व्यक्तिमत्त्वामुळे आलेली काहीशी उपरेपणाची मनोव्यथा सतावते. त्याचा भाऊ विनोद हा 'मराठा' समाजातील संगीताशी प्रेमविवाह करू इच्छितो तेव्हा सुहासचे वडील ठामपणे त्याच्यामागे

बुक
मार्क

उभे राहतात आणि त्यांच्या पाठिंब्याने तो स्वतःच्या आणि संगीताच्या कुटुंबियांना एकत्र आणण्याच्या पहाडाएवढ्या कठीण कामात यशस्वी होतो.

सिद्धार्थ आणि गफूर या दोघांसमोर शिक्षणाची समस्या आहे. स्वतः गरिबीमुळे शिकू न शकल्याने त्यांना पत्नीला आणि बहिणीला शिकवायचे आहे. या दोघांचेही ब्राह्मण समाजाविषयीचे मत पराकोटीचे पुर्वग्रहदूषित आहे. याच समाजातील सुखद साने हिच्याशी जवळीक निर्माण व्हावी आणि ती विवाहात परिवर्तीत व्हावी ही सुहासची आकांक्षा आहे. पण या पाचही जणांचे आयुष्य आणि त्यांचे प्रश्न कादंबरीत एकपेडी रूपात रंगविलेले नाहीत. पार्श्वभूमीला त्यांच्या समाजाच्या विचारांचे, बदलत जाणाऱ्या सामाजिक, सांस्कृतिक, भौगोलिक परिवर्तनाचे अत्यंत जटिल प्रश्न कधी तीव्र, कधी संहारक तर कधी आल्हादक स्वरूपात आपल्यासमोर येत राहतात. मग कधी अर्जुनच्या समलिंगी व्यक्तित्वाला समाजाने स्वीकारण्याचा प्रश्न असो की ब्राह्मण दृष्टिकोनातून मुसलमान स्त्रियांच्या उद्योजकतेसाठी कर्ज देण्याचा प्रश्न असो.

या सर्व मित्रांना या दुःख, सुखद, त्रासदायक पण अपरिहार्य बदलांचे भान येत जाते. या सर्व काळात त्यांचे मित्र, तत्वज्ञ, मार्गदर्शक म्हणून विश्वबंधू उभे राहतात. नाव किंवा आडनावारून जात कळून त्या जातीचे, जातीविषयक पुर्वग्रहांचा धोका नको म्हणून या व्यक्तीने विश्वबंधू हे नाव घेतलं आहे आणि मुखपृष्ठावरील सूत्रधाराचा हात हा या विश्वबंधूचा आहे. कादंबरीतून येणारा विश्वबंधूच्या व्यक्तित्वाचा परिचय आपल्याला जाखोटियांच्या आवडत्या महामानवाची, श्रीकृष्णाची आठवण करून देतो. धुरंधर नेता, बंडखोर योद्धा, संपत्ती निर्माण करणारा आणि सर्वाविषयी प्रेम बाळगणारा कृष्ण आपल्याला त्यांच्या एकेका सल्यातून, कृतीतून दिसत राहते.

कृष्णनीती या त्यांच्याच पुस्तकातील श्रीकृष्णाच्या पडछाया आपल्याला या विश्वबंधूमध्ये दिसत राहतात.

सर्व प्रकारच्या सामाजिक, सांस्कृतिक, व्यावसायिक आणि वैयक्तिक व्यवहारात सर्वांनी एकत्र येऊन एका उच्च ध्येयाच्या प्रवासाकडे जाण्याची सुरवात त्यांच्या एका मारवाड्याची गोष्ट या कादंबरीत झाली होती. त्या प्रवासाचा पुढचा टप्पा या कादंबरीत गाठला गेला आहे. एखाद्या क्षणी ही कादंबरी काल्पनिक आहे का अशीही शंका आपल्याला चाटून जाते. पण थोडं थांबून विचार केल्यावर हळूहळू पटते की याच मार्गाने जाणं आपल्याला एक समाज म्हणून, देश म्हणून आवश्यक आहे आणि कालौघात टिकून राहायचं असेल तर अपरिहार्यदेखील आहे.

- अलका गोडबोले
९९६७६६६६७०

मोबाईल आणि स्वयंशिस्त

जानेवारीत जेव्हा नवीन वर्ष सुरु झाले तेव्हा सर्वांनीच नवनवीन मनसुबे रचले होते पण नववर्षाच्या जेमतेम दुसऱ्या महिन्यातच कोरोना या नव्या भीषण विषाणूने या मनसुब्यांवर पाणी फेरत जगाला ग्रासायला सुरुवात केली. हे संकट गडद होत जगभरातील अनेक मोठमोठ्या देशांना याचा सामना करायला एकच प्रमुख उत्तर दिसत आहे ते म्हणजे सोशल डिस्टेंसिंग किंवा एकमेकांपासून अंतर राखणे. त्याच्याच जोडीला भारतासारख्या अवाढव्य देशालाही लॉकडाऊन सारख्या अभूतपूर्व परिस्थितीला सामोरे जावे लागत आहे. या एकमेकांपासून अंतर राखण्याच्या आणि घरात अडकून पडण्याच्या काळात आपल्या माणसांशी आणि जगाशी संबंध ठेवण्यासाठी मोबाईल फोनला अनन्यसाधारण महत्त्व प्राप्त झाले आहे. वास्तविक भारतातील मोबाईल डेटाची स्वस्ताई आणि त्यामुळे लोकांना लागलेले मोबाईलचे व्यसन हा एक चिंतेचा विषय आहे पण आजच्या घडीला लॉकडाऊनमध्ये हा मोबाईल डेटा वापरण्याशीवाय पर्याय उरलेला नाही.

भारतातील मोबाईल डेटा वापरायला कोरोनाशिवायही स्वयंशिस्तीची तीव्र गरज आहे पण किंबहुना या लॉकडाऊनमधेही अनेक व्यवहार, कामकाज आणि शिक्षण हे मोबाईल डेटा, ब्रॉडबँडमार्फतच होणार असल्याने ही स्वयंशिस्त जास्त गरजेची आहे. आज हे सगळे प्रकर्षाने जाणवायचे कारण म्हणजे आपल्या भारतातील मोबाईल कंपन्यांचा उगम, भरभराट ते व्हास! हे चक्र बघितल्यावर आपले हे मोबाईल व्यसन आपल्याला नजीकच्या काळात चांगलेच महाग पडणार

आहे. जगात कुठेही एका प्रांतात फार तर दोन किंवा तीन मोबाईल कंपन्या असतात पण भारतात दूरसंचार जाळे विणण्याच्या दृष्टीने जेव्हा आपण मोबाईलसाठी लागणाऱ्या लहरींचा (स्पेक्ट्रम) लिलाव केला तेव्हा अनेक दिग्गज उद्योगधरे या खालीने भरभराट दिसणाऱ्या मोबाईल उद्योगात उतरले. जेव्हा इतक्या कंपन्या एकाच ग्राहक समूहासाठी मैदानात उतरतात तेव्हा ग्राहकाचा या कंपन्यांच्या स्पर्धेमुळे फायदा होतो पण या कंपन्यांना फायद्यात राहायला एकमेकांचा जीव

घेण्याशिवाय पर्याय उरत नाही.

भारतात अगदी नेमके हेच झाले. त्यातून रिलायन्स जिओने आणलेल्या आक्रमक प्लॅन्समुळे बाकीच्या कंपन्यांना या खेळीत उतरावे लागले. "जिओ और जीने दो" असं म्हणतात खरं पण या स्पर्धेत जर जिओ सोडून बाकीच्या कंपन्यांना दूरसंचार नियामक मंडळाला द्यायची लाखो कोटींची थकबाकी द्यावी लागली तर कोण किती जगेल हे बघणे औत्सुक्याचे ठरेल. जर या कंपन्यांना धंद्यात राहायचे असेल तर त्यांच्याकडे एकच पर्याय दिसतो तो म्हणजे ग्राहकांसाठी असलेल्या प्लॅन्स मध्ये वारेमाप भाववाद करणे. आज कोरोनामुळे सर्व

जग ठप्प पडले असताना या मोबाईल कंपन्यांच्या अस्तित्वाची गरज वाढली आहे पण सरकारने करमाफी दिली नाही तर या कंपन्यांना या परिस्थितीतही भाववादीशिवाय पर्याय नाही.

आजच्या घडीला भारतात डेटा हा सर्वात स्वस्त आहे. एक गिगाबाईट डेटासाठी भारतात सरासरी आज आपण फक्त 18 रुपये भरतो तर युरोप याच डेटासाठी 1.67 युरो भरतो, इंग्लंड जवळपास 3 पाऊंड भरते तर अमेरिका तब्बल 12 डॉलर्स भरते. आजपर्यंत या आपल्या स्वस्त डेटाची आपण प्रौढी मिरवत होतो. आज या डेटाच्या स्वस्ताईने आपल्या देशाच्या एकूणच मोबाईल प्रसारकाडे आणि वैयक्तिक मोबाईल वापराकडे गांभीर्याने बघण्याची गरज निर्माण झाली आहे.

या स्वस्त डेटामुळे भारतीय माणूस वर्षाचे सरासरी 1800 तास म्हणजे दिवसांच्या हिशोबात तब्बल 75 दिवस फक्त मोबाईल बघत असतो. यातला काही कामाचा, काही मनोरंजनाचा भाग सोडला तर खरंच आपल्याला इतका फोन बघायची गरज असते का याचा प्रत्येकाने प्रामाणिकपणे विचार केला पाहिजे. दुर्दैवाने या चक्रात लहान मुलांपासून प्रौढांपर्यंत सगळेच अडकले आहेत. यात प्रत्येकाची कारणे किंवा स्पष्टीकरणे अजब असतात. आजकालच्या छोट्या कुटुंबांमुळे लहान मुलांना खेळायलाच कुणी नाही म्हणून मोबाईल, लहान बाळ रडतंय म्हणून कानाशी मोबाईलवर गाणी तर आता या वयात आम्ही काय करायचे म्हणून प्रौढ जनता मोबाईलच्या अधीन झाली आहे. मोबाईल किंवा डिजिटल प्रणालीला मी यात मुळीच दोष देणार नाही कारण ही एक प्रचंड मोठी सोय आहे. प्रश्न आहे तो आपण काय बघतो याचा. यातला

बराचसारखा वेळ व्हाट्सएपचे मेसेज आणि व्हिडीओ बघण्यात जातो. यातले बरेचसे व्हिडीओ हे तद्दून खोटे, बनवलेले आणि काळाशी विसंगत असतात. हाच डेटा आता जेव्हा अपरिहार्यतेने महाग होईल तेव्हा मोबाईलवर आलेला प्रत्येक व्हिडीओ बघायची आपली सवय आपल्या अंगाशी येईल.

आज फोनशिवाय राहणे हे अशक्य आणि अप्रस्तुत आहे हे मला मान्य आहे, तेव्हा माझे इतकेच म्हणणे आहे की फोनच्या वापरावर आपले आपण निर्बंध घातले पाहिजेत. यातला उत्तम उपाय म्हणजे सोशल मीडियासाठी वेळ आखून ठेवणे. फोनवरच्या प्रत्येक मेसेजच्या नोटिफिकेशनने आपली एकाग्रता किती भंग होते हे एकदा तपासून बघा.

वॉल स्ट्रीट जर्नलने दोन वर्षांपूर्वी एक बातमी प्रसिद्ध केली होती. जेव्हा गुगलने जगातले इतके स्मार्ट फोन मेमरीसाठी कमी का पडतात याचा अभ्यास केला तर असे आढळून आले रोज भारतात सकाळी आठवाजायच्या आधी साधारण वीस कोटी लोकं "गुड मॉर्निंग" मेसेज पाठवतात ज्यात एखादे चित्र असते. गुड मॉर्निंग मेसेजने आपण किती डेटा खर्च करतो? खरंच हे सर्व करायची आपल्याला गरज आहे का हा एक चाळा आहे.

पुढच्या काही महिन्यात आपल्याला डेटा प्लॅन्सच्या दरवाढीला सामोरे जाणे सध्याच्या परिस्थितीवरून अनिवार्य वाटत आहे तेव्हा आपल्या डेटा वापराचा आढावा आत्ताच घेऊन काही चांगल्या सवयी लावून घेतल्या तर आपले आणि स्वस्त डेटाच्या युद्ध्यात बळी न पडावे लागल्याने टेलिकॉम कंपन्यांचीही भले होईल.

- निमिष वा. पाटगांवकर
९८७०४६९९९३

रोजचं भांडण

" साहेब! तुम्हाला इकडून उठावं लागेल. या वसाहतीत तुम्हाला फक्त फिरण्याचीच परवानगी आहे, बसण्याची नाही! उठा चटकन! " तीन फुट उंचीची रायफल परजत, त्या राकट, मिलिटरीचा गणवेश घातलेल्या सुरक्षा रक्षकाने मला रूक्ष, करड्या आवाजात आर्डर सोडली.

मी त्या सुरक्षा रक्षकाच्या एकूण आवेशाकडे पाहिले आणि निमुटपणे तेथून उठलो आणि घराकडे चालू लागलो. खरं पाहिलं तर त्या सरकारी वसाहतीत फिरायला जाणं हा माझा फार मोठा आनंदाचा ठेवा होता. संध्याकाळी साडेपाचला घरातून निघायचं ते सातपर्यंत तेथेच फिरायचं. एक तास फिरणं आणि मध्यंतरात दहा मिनिटांच्या तीन विश्रांती. असा एकूण दीड तासाचा हिशेब. या एक तासामध्ये बारा मिनिटांला एक किलोमीटर या हिशेबाने पाच किलोमीटर चालणे, असा रोजचा दिनक्रम असायचा.

टुमदार बैठी घरे, उंच झाडे, फिरायला येणारी तुरळक माणसे, त्या वसाहती मधलीच लहान खेळणारी मुले, भटके कुत्रे आणि त्यांची गोंडस पिल्ले, आकाशातून झाडांवर झेपावणारे आणि कलकलाट करणारे खूप सारे पोपट, असा फार शांततामय आणि आनंदी माहोल तेथे होता. फिरायची वेळ सकाळी आणि संध्याकाळी होती. त्यापैकी फक्त संध्याकाळी मी फिरायला जायचो.

आता गेले काही दिवस माल या सुरक्षारक्षकाने अगदी वात आणला होता. खरं तर त्या वसाहतीत बसायला बाकडी अशी नव्हतीच. आतमधे शिरल्यावर उजव्या हाताला वळल्यावर सात-आठ असे सिमेंटचे कट्टे काही बंगल्यांसमोर बांधलेले होते. फिरून दमलेले वृद्ध तेथे थोडावेळ बसायचे. नंतरच्या दीड किलोमीटरच्या पट्ट्यात बसायला काही व्यवस्थाच नव्हती.

मी फिरायला गेल्यानंतर, सुरुवातीला बसत नसे. एखादा किलोमीटर फिरल्यानंतर पुन्हा त्याच वाटेने यायचो, आणि तेथील एखाद्या कट्ट्यावर बसायचो. जरासा दम विरल्यावर पुन्हा आणखी एक फेरी मारायला जायचो, असा शिरस्ता होता. परंतु आता तर मोठी पंचायती झाली होती. दमून आल्यावर जरा शीणवटा घालण्याकरता बसलो तर हा सुरक्षा रक्षक कोठून कधी अवतीर्ण व्हायचा आणि उठायचे फर्मान काढायचा. मी त्याला म्हणायचो, " जर का वसाहतीच्या बाहेरच्या माणसांना बसायची परवानगी

नसेल तर माझ्यासारखे अनेकजण बाहेरची माणसं येथे येऊन बसलेली आहेत. त्यांना पहिला उठवा, मगच मी उठेन. " त्यावर त्याचे म्हणणे असायचे, " अहो

दिलखुलास

इकडे बसायला परवानगी नाही, हे तुम्हाला सांगूनदेखील तुम्ही ऐकत नाही. इतरांचे काय करायचे, ते मी पाहेन. तुम्ही पहिले येथून उठा! " मग मला चरफडत उठावे लागायचे.

या वसाहतीत पंधरा-वीस सुरक्षारक्षक होते. आता मला या उपद्रवी सुरक्षारक्षकाचा चेहरा लक्षात ठेवावा लागायचा. कारण सगळ्यांचा गणवेश आणि उंची व चेहरेपट्टी सर्वसाधारणपणे सारखीच होती. हा जरासा पोरगोलासा होता. पण त्याने माझ्यावर जाम डूख ठेवला होता. दिवसेंदिवस मोकळ्या मनाने फिरण्याचा आनंद मला मिळनासा झाला. मन कोणत्यातरी दबावाखाली चिरडल्यासारखे वाटू लागले. मनात तो आणि तोच सुरक्षा रक्षक पिंगा घालू लागे. त्या सिमेंटच्या कट्ट्यावर निवांत बसलो तरी तो कोठून तरी येणार आणि आपल्याला हाकलवणार अशी संतापयुक्त भीती मनात दाटू लागायची, एवढ्यात तो दुरून येताना दिसायचाच.

आता फिरून घरी आल्यावर डोके तापलेले असायचे. मग तो राग बायको-मुलांवर निघायचा. हा आमचा वाद दिवसेंदिवस चिघळायलाच लागला. एकदा मनाशी ठरवले याच्या वरिष्ठांना भेटावे व त्याची रीतसर तक्रार करावी, त्याची कॉपी संबंधित पोलिस स्टेशनला द्यावी, स्थानिक नगरसेवकाला किंवा आमदाराला भेटावे आणि त्यांच्या कानी हा प्रकार घालावा.

एक-दोनदा तर या सरकारी वसाहतीत फिरायला न जाता जाॅर्गर्स पार्क आणि दुभाषी मैदानात देखील फिरायला गेलो. पण तिकडेच्या लहान लहान राऊंड चालून, बैलाच्या घाण्याला जुंपल्यासारखे वाटायला लागले. मग लक्षात आले, की या सरकारी वसाहत फिरायला जाण्यावाचून काही पर्याय उपलब्ध नाही.

आणि एकदा घरी एकटाच बसलो असताना मनात एक विचार आला, की आपल्या दुःखात मूळ काय असावं? दुःखाचे मूळ हे होतं, की तो सुरक्षा रक्षक आपण बसल्यावर, आपल्याला त्रास देत होता. त्यामुळे त्या परिसरात फिरायला जाणे आपल्याला नकोसे वाटत होते. मग हे लक्षात आले की तो आपल्याला हटकतो, व त्यामुळे आपल्या अभिमानाला कुठेतरी ठेच पोचत आहे. म्हणून आपण असे वागतो. खरं पाहिलं तर नियमाप्रमाणे आपण तेथे बसता कामा नये. जे तिकडे बसतात त्यांना तो पहारेकरी का हटकत नाही हा त्याचा आणि त्याच्या वरिष्ठांचा प्रश्न आहे, आपला प्रश्न नाही. आपल्या गावात आपल्याला ज्या काही फिरायला जागा उपलब्ध आहेत त्यात आपल्याला सगळी आवडती जागा जर का ती सरकारी वसाहत असेल, तर आपल्याला आपला स्वाभिमान आणि राग दूर ठेवून त्याचं म्हणणं ऐकावं लागेल, आणि ते ऐकण्यात आपलं हित आहे.

मी शांतपणे बाहेरचे कपडे चढवले आणि फिरायला गेलो वाटेत अनेक गणवेशधारी पहारेकरी त्या सरकारी वसाहतीत मला दिसले. पण त्या गर्दीत 'त्या' पहारेकऱ्याचा चेहरा मी नाही शोधला. मी तेथे खूप दूरवर फिरायला गेलो आणि तिकडे लहानसे दगड होते. त्या ठिकाणी बसलो, त्याठिकाणी पहारेकरी येत नसे. आणि येताना त्याच मार्गाने येऊन सिमेंटचे कट्टे दिसले, त्याच्यावर न बसता सरळ घरी आलो!

मग कित्येक दिवस हाच क्रम मी सुरू ठेवला. आता फिरताना पुन्हा आनंद रस पाझरू लागला होता. आपले वय, आपला तिरस्कार आणि आणि आपली

दुष्ट बुद्धी नाहीशी झाली, की दुसऱ्याच्या चुका न काढता, आपल्याकडे कसं निर्मळ दृष्टीने बघता येतं, याचा जणू काही साक्षात्कार मला झाला होता!

एके दिवशी वसाहतीतून बाहेर पडताना त्या सिमेंटच्या कट्ट्याजवळ येतो न येतो, तेवढ्यातच तो पहारेकरी माझ्याजवळ आला आणि म्हणाला " काका! आता छान वाटतं! तुम्ही येथे बसत नाही ते. नाहीतरी तुम्हाला रोज ओरडून मला पण कंटाळा आला होता "

मी त्याला म्हटलं, " नाही हो! तुम्हाला कशाला त्रास, म्हणून मी येथे बसत नाही! त्यावर तो म्हणाला, "अहो तुम्ही जिकडे बसता ना, त्या तिकडे आमच्या साहेबांचा बंगला आहे! ते मला रोज ओरडायचे! म्हणून मला तुम्हाला सांगावं लागायचं! "

आता त्याचं स्पष्टीकरण बरोबर का चूक, खरं का खोटं याचा शहानिशा करण्याची मला आवश्यकताही नव्हती. मी मानसिकदृष्ट्या सशक्त होऊन त्याच्या स्पष्टीकरणाच्या पलीकडे गेलो होतो.

मी हसून एवढंच म्हणालो "काही नाही रे! तू माझ्या मुलासारखा आहेस! तू तुझं सांगण्याचा काम केलं आणि मी ऐकण्याचं काम केलं!! बस झालं! गुड नाईट... " अचानक अंगातून शांत रस पाझरू लागलाय असं वाटू लागलं.

त्यादिवशी मी जणू तरंगतच घरी आलो. एक दुष्ट, डोक्याला ताप देणारं, अंतरंगातील भांडण संपलं होतं आणि समोर मावळतीचा स्वच्छ प्रकाश माझ्या डोक्यासमोर होता...

- राजेंद्र मंत्री
९०२९३९८३२८

डॉक्टर व रुग्ण संबंध

डॉक्टर व रुग्ण यांचे संबंध कसे असावेत हे ठरण्यामागे डॉक्टरांचा स्वतःच्या भूमिकेबद्दलचा दृष्टीकोन फार महत्त्वाचा आहे. कारण हा व्यवसाय म्हणजे एकप्रकारचा सेवार्थमच आहे! परंतु वैद्यकीय शिक्षणासाठी प्रवेश देताना हे बघितले जात नाही. उलट फक्त "तथाकथीत गुणवत्ता" बघतात आणि ही तर विकत घेता येते! (खाजगी महाविद्यालये).

• डॉक्टर रुग्ण संबंधात खालीलप्रमाणे वर्गवारी करता येते.

1) डॉक्टर पालक व रुग्ण बालक. पालक कधी प्रेमाने तर कधी दटावून रुग्णावर उपचार करतात! माझे फॅमिली डॉक्टर मला इंजेक्शन घेताना ह्रूं का चूं न केल्याबद्दल एक चॉकलेट देत!

2) डॉक्टर नोकर व रुग्ण मालक. येथे नोकर मालकाच्या इच्छा पूर्ण करण्यास तत्पर असतात!

3) डॉक्टर लुटारू व रुग्ण लबाड फुकटे! दोघे एकमेकावर मात करू बघतात!

4) डॉक्टर एक व्यावसायिक व रुग्ण एक प्रौढ व्यक्ती! जी डॉक्टरी सल्ल्यानुसार निर्णय घेण्यास सक्षम असते.

पहिली जोडी आता भूतकाळात जमा झाली आहे. तिसरी जोडी टाळणे योग्य हे उघडच आहे. चौथी जोडी मात्र आदर्शवत आहे. वरील दुसरी जोडीदेखील टाळणे योग्य, कारण यात रुग्णाची फसगत होण्याची शक्यता जास्त. आज पार्ल्यात पुरुषांचे केस कापण्याचे दर शंभर रूपयांपेक्षा जास्त आहेत. अशावेळी याहीपेक्षा कमी फी घेणारे डॉक्टर जे फार्म हाऊस बाळगून असतात ते

आरोग्यमंत्र

अनैतिक मार्गांनी पैसे कमावत असण्याची शक्यता नाकारता येत नाही! ही मंडळी तत्परतेने त्यांच्या गाडीतून तुम्हाला रुग्णालयातही नेतात!

पुढील मुद्दा म्हणजे विशेषज्ञ व अतीविशेषज्ञ परामर्शदाता. (स्पेशलिस्ट व सुपरस्पेशलिस्ट)

सध्या आधुनिक वैद्यकाची प्रगती थक्क करणारी झाली आहे व पन्नासपेक्षा जास्त स्पेशलिटींचे शिक्षण रूढ झाले आहे! मग, माझा आजार व त्याचे योग्य डॉक्टर कोण हे आपल्या नेहमीच्या व विश्वासातल्या डॉक्टरांवर सोपविलेले योग्य!

रुग्णालय निवडतानादेखील आपली ऐपत, विम्याचे कवच, आजाराचे स्वरूप व रुग्णालयाची वैशिष्ट्ये यांचा विचार व्हावा. ते पुढील अंकी!

- डॉ. सुहास पिंगळे
९३२२२५०८३०

आता गाडी चालवा बिनधारत!! ड्रायव्हिंग शिकायचे आहे?

नवीन गाडी घेतली, ड्रायव्हिंग लायसन्सपण आहे पण गर्दीच्या रस्त्यावर गाडी चालवण्याचा आत्मविश्वास नाही?? जर तुम्ही अशा ट्रेनरच्या शोधात असाल जो तुम्हाला गाडी व्यवस्थित चालवायला शिकवेल तर मग आता हा शोध थांबवा! तुमच्या वेळेप्रमाणे आणि स्वतंत्रपणे ड्रायव्हिंग शिकण्यासाठी खालील क्रमांकावर ताबडतोब संपर्क करा!!

श्री. संजय चव्हाण
8108048239

ओटी भरणं

बारसे

वाढदिवस

लग्न

सण समारंभ सुशोभित करण्यास लागणाऱ्या वस्तू मिळण्याचे एकमेव ठिकाण

उपलब्ध वस्तू व सेवा

- समई
- रांगोळी
- मुसळ
- दाराचे तोरण
- सूप
- घर सजावट / फुलांची सजावट
- डेकोरेटेड ट्रे
- रोवळी
- ज्वेलरी
- पायघड्या
- मोत्यांची / फुलांची मुंडावळ
- अंतरपाट
- शेला/उपरणे
- टोपी/फेटा
- पुणेरी/पगडी
- ओटीचा नारळ
- नोटांचा हार
- फुग्यांची सजावट
- ओटीचा रुमाल
- नथ
- रुखवत(लग्न/मुंज)
- नवरीची साडी
- मुंजीसाठी भिक्षावळीची साडी
- हिरवाचुडा
- देण्याघेण्याच्या वस्तू
- औक्षणाचे ताट
- केळीचे खांब

भाडे तत्वावर मिळणाऱ्या सेवा (नववारी साडी, धोतर, फेटा आणि पुणेरी पगडी)

टीम साजिरी

दीपा लेले-चेऊलकर : 98670 88877
रुपेश जानकर : 97735 65176
शोष : 91364 05267

Shop No.6, Pratham Building, Near Prathana Medical, Prarthana Samaj Road, Vile Parle (E), Mumbai - 400057

Mangesh Jambhekar
INSURANCE SPECIALIST

ALL INSURANCE SERVICES UNDER ONE ROOF

- Child Career Plan
- Daughter Marriage Plan
- Life Long Pension Plan
- Foreign Trip/Travel Insurance
- Health Insurance for Family
- Group Insurance
- Housing Society Insurance
- Workmen Compensation
- Accident Insurance
- Motor Insurance

Call Now : +91 98197 50955

सचिन जोशी यांचे विलेपार्ले (पूर्व) येथील सुजोक थेरपी मार्गदर्शन व उपचार केंद्र

ऑक्युपेशर

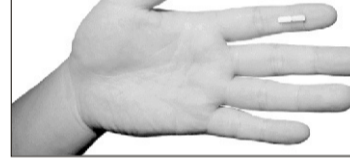

ट्रिस्ट थेरपी

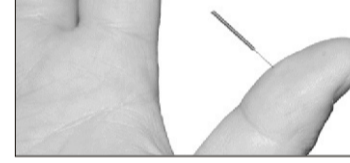

सांधेदुखी, पोटाचे आजार,
डायबेटीस, ब्लड प्रेशर,
किडनी स्टोन, गॉल स्टोन,
स्पर, मणक्यांचे आजार...

मॅग्नेट थेरपी

ऑक्युपंटचर

उपचार केंद्राची वेळ:
सोमवार आणि गुरुवार
सायंकाळी ५ ते ७

पत्ता : २, गगनगिरी अपार्टमेंट, पार्लेश्वर रोड, विलेपार्ले (पूर्व), मुंबई ४०००५७.

फोन : 26151550 / 9869376515 / 9769069441

GOLDEN GATE PROGRAMME

107 B, 1st Floor, Hemu Arcade, Vile-Parle (W), Mumbai - 400056
www.goldengatetoiit.co.in

ATTENTION

STD- X STUDENTS, (ICSE , CBSE, IGCSE, SSC) 2 YEAR GROUP TUITION PROGRAMME FOR

JEE MAIN AND JEE ADVANCED

Covering

JEE Main, JEE Advanced, BITSAT, MHT CET

Chemistry : Dr. U.R. Kapadi
Ph.D., IIT (Bombay)
Prof. Tarun Ahirwar
B. Tech., IIT ISM Dhanbad

Physics : Prof. Manoj Karmarkar
M.Tech., IIT (Bombay)

Mathematics : Prof. Vinayak Antarkar
B.Tech., IIT (Bombay)

JEE MAIN AND MHT CET

Covering

XI, XII (H Sc), MHT CET, JEE MAIN

Chemistry : Dr. U.R. Kapadi
Ph.D., IIT (Bombay)
Prof. Pritam Panchal
M.Sc., IIT (Bombay)

Physics : Prof. Devendra Verma
M.Sc. Physics
Manish Nadkarni
B.E., Mech (VJT)

Mathematics : Prof. Vinayak Antarkar
B.Tech., IIT (Bombay)
Prof. C. B. Thite
B.Tech., IIT (Delhi)

Seminars / Entrance Tests / Counselling Sessions. CONTACT US : Prashant Sir : 7039679129 / 9004607404

Vyom Hypnotherapy and Wellness Centre

संमोहन उपचार केंद्र

- ▲ निद्रनाश, हिस्टेरिया
- ▲ डिप्रेशन, स्ट्रेस, टेन्शन, OCD, SCHIZOPHRENIA, PHOBIA, ADHD
- ▲ सतत राग, चिडचिडेपणा, आत्महत्येचा विचार, नातेसंबंधांमधील समस्या
- ▲ व्यसन : दारू, सिगरेट, अमली पदार्थ, गुटखा

खास विद्यार्थ्यांसाठी

- ▲ परीक्षेची भीती व Tension
- ▲ वेळव्यवस्थापन (Time Management)
- ▲ ध्येयनिश्चिती व त्याकरिता मनाचे व्यवस्थापन
- ▲ Behavioural Issues

वरील समस्या तुम्हाला सतावत आहेत का ?

उमेश साने (Hypnotist)

ए/ ६०३, देवदेवेश्वर सोसायटी, तेली गल्ली क्रॉस रोड,
अंधेरी (पूर्व). मुंबई - ४०० ०६९.

भ्रमणध्वनी क्रमांक : ९७६९६ ९०२४१
९८६९२ ६२९९८

A NIKHIL PATWARDHAN INITIATIVE

FITNESS DIRECT
FOR HEALTHY & STRESS FREE LIFE

LETS
TRAIN WITH US @ YOUR HOME

OUR STRENGTH

YOGA FOR ALL AGE GROUP

Pilates Naturally Cure :
Fat Burn Workout ■ Diabetes
Training for ■ Heart Disease
Corporate & NGO'S ■ Arthritis

ACUPRESSURE THERAPY

DIET TIPS

@ fitness_direct_

@ fitnessdirect

+91 98694 42723

+91 99306 06032